* கவிதைகள் *

1. இளந்தமிழா

2. மின்னல்பூ

3. நிலாப் பிஞ்சு

4. தூரன் கவிதைகள்

இளந்தமிழா

[பல புதுக் கவிதைகள் அடங்கியதும் திருத்தி அமைக்கப்பெற்றதுமான பதிப்பு]

ம. ப. பெரியசாமித்தூரன்

இயற்றியவை

முதற்பதிப்பின் முகவுரை வழங்கியவர்

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள்

திருந்திய ஆறாம் பதிப்பின் முகவுரை வழங்கியவர்

டாக்டர் ஜஸ்டிஸ் எஸ். மகராஜன் அவர்கள்

வானதி பதிப்பகம்

தி.நகர். சென்னை-17

முதற் பதிப்பு - அக்டோபர், 1949.
இரண்டாம் பதிப்பு - செப்டம்பர், 1954.
மூன்றும் பதிப்பு - நவம்பர், 1957.
நான்காம் பதிப்பு - ஆகஸ்ட், 1962.
ஐந்தாம் பதிப்பு - டிசம்பர், 1964.
ஆறுவது திருந்திய பதிப்பு பல புதுக் கவிதைகளுடன்
- பிப்ரவரி, 1980.

உரிமை பதிவு செய்யப்பெற்றது.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 6-50

மாருதி பிரஸ், 173, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-14.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
அவர்கள் முதற் பதிப்பிற்கு அளித்த

முகவுரை

மறுமலர்ச்சி பெற்றுவரும் தமிழ் மொழிக்குப் பாட்டாலும் உரையாலும் பணி செய்யும் எழுத்தாளர் இந் நாளிற் பலராவர். அன்னவருள் முன்னணியில் உள்ளவர் திரு. பெரியசாமித் தூரன். உள்ளத் துடிப்பும், உயரிய ஆர்வமும் உடைய தூரனுர் பாடிய தமிழ்ப் பாடல்கள் 'இளந்தமிழா' என்னும் விளிப்பெயரால் இப்போது வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பலதிறப்பட்ட பாடல்களை உடையது இந்நூல். வீரப் பாட்டும், விடுதலைப் பாட்டும், காதற் பாட்டும், கதைப் பாட்டும், குழந்தைப் பாட்டும், குயிற் பாட்டும் இன்னோரன்ன பிறவும் இந்நூலில் அமைந்து இன்பம் தருகின்றன. இன்னும் இக்கவிதையிலே காவிரியாற்றைக் காணலாம்; கார்த்திகைப் பிறையையும் காணலாம் என்றல் மேலும் சொல்ல வேண்டுமா?

புலவர் பாடும் புகழுடைய காவிரியாற்றின் கரையிலே நின்று,

''நந்தா எழில் அரசீ!
நாணமுடன் உடல் வளைத்துச்
சிந்தா முறுவலுடன்
செல்கின்றாய் காவிரியே''

என்று கவிஞர் பாடும்பொழுது சிலம்பும், மேகலையும் எழுதிக் காட்டுகின்ற காவிரியின் சித்திரம் நம் மனக் கண்ணெதிரே மிளிர்கின்றது.

இக்கவிஞர் பாடும் பிள்ளைப் பாட்டிலே நமது உள்ளங் கவரும் உயரிய சுவை அமைந்திருக்கின்றது. மாசற்ற மனமும்,

மழலைச் சொல்லும் உடைய பச்சைக் குழந்தையைப்பற்றிப் பாடுகின்றார்; பாருங்கள்:

"பச்சைக் குழந்தை என்றால்—எனக்கொரு
பாசம் பிறக்குதம்மா—அதன்
கொச்சை மழலையிலே—உளந்தான்
கொஞ்சிக் களிக்குதம்மா"

என்ற பாட்டிலமைந்த உணர்ச்சி நம் உள்ளத்தை அள்ளுகின்றதன்றோ? சின்னஞ்சிறு குழந்தையொன்று வீதியிலே நின்று அம்மா அம்மா என்றழைத்து, விம்மி விம்மி விழிநீர் பெருக்கி, முத்து முத்தாகக் கண்ணீர் வடிக்கக் கண்டபோது இக்கவிஞர் பாடிய பாட்டு நம்முள்ளத்தையும் கரைக்கின்றது.

"தெய்வச் சுடர்க் குழந்தை
சிரித்த முகம் பொலிவிழந்து
நையக் கண்டால் உள்ளம்
நடுங்கு கின்றதென் செய்கேன்?
கன்னத்தில் முத்து திரக்
கவலை யிருள் தான்படர
என்னத்துக் காக இந்த
இளங் குருத்து வாடினதோ"

என்று இரங்குகின்றார் கவிஞர். அழுகின்ற குழந்தையைக் கண்டால் தெய்வமும் இரங்கி அருள் சுரக்குமே என்று கூறுகின்றார். முன்னொரு நாள் குளக்கரையில் நின்று அழுத குழந்தையைக் கண்டு ஆற்றாது வெளிப்பட்டுப் பாலடிசில் ஊட்டிய பார்வதியம்மையின் செயலை அதற்கு ஒரு சான்றாகக் காட்டுகின்றார்.

குழந்தையின் துயரம் கண்டு தரியாத கவிஞர் உள்ளம் ஒரு பறவைக் குஞ்சையும் கண்டு உருகுகின்றது. காக்கை கூடு கட்டியிருந்த மரத்தின் அடியில் மாண்டு கிடந்தது ஒரு குயிற் குஞ்சு. கரும் பட்டுப்போன்ற அதன் அருமையான உடலைக் கொத்தித் துளைத்திருந்தது காக்கையின் மூக்கு. இக் கொடுமையைக் கண்டு கொதித்தது கவிஞர் உள்ளம். இளவேனிற் காலத்தில் மாஞ்சோலையில் மறைந்திருந்து இங்கிதமாகப் பாடி

எல்லோரையும் மகிழ்விக்கும் குயிற் பிள்ளையைக் கருங் காக்கை கொத்திக் கொன்றதே என வருந்துகின்றார்.

''வசந்தத்தின் தூதுவனை
மாஞ்சோலையின் னிசையை
கசந்த மனம் கொதித்து
காக்கை மடித்த தந்தோ!''

என்று பழிக்கின்றார். இன்னும் ஆற்றாமை தீரவில்லை. காக்கையின் கடுஞ்செயல் அவர் கருத்திற் பாய்ந்து உறுத்துகின்றது.

காக்கையே உன் நிறமும் கறுப்பு; நெஞ்சமும் கறுப்பு; மூக்கும் கறுப்பு; குரலும் கறுப்பு;

''கருவண்ணக் கருமூக்கி
கருமனத்துக் கருங்குரலி''

என்று ஏசுகின்றார்.

உலகம் போற்றும் உத்தமராகிய காந்தியடிகளை மனக் கோயிலில் வைத்து வழிபடும் தொண்டர் பல்லாயிரவருள் இக் கவிஞரும் ஒருவர். சத்தியத்தின் திருவுருவாய் விளங்கிய சாந்தமுனி காந்தி மகான் செந்நீர் சொரிந்து மடிந்தபோது இக் கவிஞர் மனம் இடிந்து பாடிய பாடல் இறவாப் பெருங் கவிதையாகும்.

''கத்தியின்றி ரத்தமின்றி
யுத்தமிட்டு பாரதத்தாய்
கைத்தளையைக் களைந்தெறிந்த
அத்தனவன் திருமார்பில்
அறிவிழந்தான் சுட்டவுடன்
ஆ!ராமா எனும் போதே
சத்தியம் செத்ததோ
தருமம் ஒளி மங்கிற்றே''

என்று அதிர்ச்சியால் மனங்கலங்கி மயங்குகின்றார். பின்பு தெளிவு பிறக்கின்றது; உண்மை புலனாகின்றது. அவர் இறந்த நாள் அன்றே என்றும் இருந்த நாள் என்றெண்ணி ஆறுதல் அடைகின்றார்.

''காந்தி யெனும் சத்தியந்தான்
கார் ஈயக் குண்டேறிச்

ந்தும் குருதியினால்
சிரஞ்சீவி யாயிற்றே''

நமையான கவிதை. சிரஞ்சீவியாகிய காந்தியின்
கத்தைச் சீராக்கும் செந்நெறியென்பது இக்
தை.

சுருக்கி, அறிவைப் பெருக்கி, அறத்தை
ஹுகுண்டு நெறியிலே செல்லாது காந்தி நெறி
டித்தால் உலகம் வாழும் என்று உறுதியாகக்

அறிவால் வளர்ந்தோங்கி
அணுவைப் படையாக்கும்
திறமாம் செருக்கினிலே
அன்புள்ளம் சிறுத்திட்ட
அவனிதான் அழியாமல்
அவன்வாக்கே காத்திடுமால்''

ரப்போல் நம்பியே கைதொழுவோம் நாமும்.

டயால் மறப்படையை வெல்லலாம் என்பதை
ட்டிய பெருமகனாகிய காந்தியைப் பின்பற்றி
தியாகிகள் பாரத நாட்டின் விடுதலைக்காகப்
ள். அன்னவருள் ஒருவர் திருப்பூர்க் குமரன்.
ளத்தில் தகவிலர் கையால் தடியடிபட்டு,
ணையை மீறிடோம் பகைக் கைத்தடி தன்னையும்
ன்று சொல்லிக் கொண்டே இன்னுயிர் துறந்த
மிழகத்தின் பெருமையை முன்னிலும் ஒருபடி
டான் என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

ம நொறுக்கி அடக்கினால்—நெஞ்சில்
ஓங்குபேர் ஆர்வம் ஒடுங்குமோ?
ின் கொதிப்பைக் குறுந்தடி—வீச்சில்
கட்டுப் படுத்திட லாகுமோ?''

டையின் வெற்றியை முழக்குகின்றார் கவிஞர்.

க் குமரனைப் போன்ற தியாகிகளைப் பெற்ற வீரத்
இந்நாட்டில் முன்னாள் விளங்கினர் என்பது

பழந் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுவதாகும். அத்தகைய வீரத்தாய் ஒரு கவிதையிலே காட்சி தருகின்றாள். முதுமை சான்ற ஒரு மாது நரம்பெழுந்து உலர்ந்த கையள்—நாயகனையும், மைந்தர் நால்வரையும் போர்க்களத்திற் பறி கொடுத்த வீரப்பாவை—தன்நாட்டு மன்னனாகிய பிரதாப சிங்கனைச் சொல்லாலும் செயலாலும் ஊக்குவித்து மானங் காத்த விழுமிய வரலாறு 'கிழவியும் ராணாவும்' என்ற கதைப் பாட்டிலே அழகுற விளக்கப்பட்டுள்ளது.

காதல் புரியும் அரம்பையர்போல் இளங் கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ் நாடல்லவா இது? அந்த வாக்கை மெய்ப் பிக்கும் வகையில் முல்லை மலர் ஏந்திய ஒரு மெல்லியலாளையும், கருக்கரிவாள் கைக்கொண்டு கழனிக்குச் செல்லும் ஒரு கன்னியையும் கவிதையிலே படமெடுத்துக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர். இருவரும் கருவமிருக்கும் மங்கைப் பருவத்தார்; எளிமையில் அரிய எழிலுடையார். இவர் வீதியிலே நடந்து செல்லும் அழகினைக் கவிதையிற் கண்டு மகிழ்க.

இவ்வாறு கவிச்சுவை யனைத்தும் இனிதமைந்த இந்நூலை இளந்தமிழ் உலகத்துக்கு உரிமையாக்குவார்போல் 'இளந் தமிழா' என்னும் பெயரால் வெளியிட்டுள்ளார் ஆசிரியர். தன் பழமையும் பெருமையும் அறியாது, ஊக்கமிழந்து உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் இளந்தமிழனைத் தட்டி யெழுப்பித் தகைசான்ற நல்லுரை பகர்தலே இந்நூலின் தலையாய நோக்கமாகும்.

"வள்ளுவனும் கம்பனுமே
வளர்த்த சுவைத் தீந்தமிழின்
தெள்ளமுதங் கொண்டவன் நீ
சீர்குலையக் காரணமேன்?"

என்று கேட்கின்றார் கவிஞர். தெள்ளமுதம் வழங்கும் வள்ளுவரையும் கம்பரையும் மறந்ததுதான் காரணம் என்று சொல்லவா வேண்டும்?

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை
4—10—49.

ஆறும் பதிப்பிற்கு ஆக்கியோன் உரை

ஆறும் பதிப்பு என்றவுடனே தனிப்பட்ட ஓர் உவகை பிறக்கின்றது. கவிதையைத் தமிழ் மக்கள் மதித்துப் போற்றுகிறார்கள் என்ற உள்ளக் கிளர்ச்சியிலே அந்த உவகை பீறிட்டு எழுகின்றது என்று சொல்லவா வேண்டும்?

ரசிகமணி டி. கே. சி. அவர்களின் தலைமைச் சீடராகிய டாக்டர் ஜஸ்டிஸ் மகராஜன் அவருக்கே உரிய கவிதைப் பாணியில் இப்புதிய பதிப்பிற்கு அருமையான முகவுரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அவருக்கு என் மனங்கனிந்த நன்றி உரியது.

பெரும்பாலும் புதுப்புது யாப்பு முறைகளைக் கையாண்டு இந்தக் கவிதைகளை வடித்துள்ளேன். சில கவிதைகள் இருந்த இடத்தில் புதிய கவிதைகளைப் பெய்திருக்கிறேன். பல பழைய கவிதைகளும் திருத்தம் பெற்றிருக்கின்றன. கவிதையின் சிறப்பை ஓங்கச் செய்வதே என் குறிக்கோள். இது புது நூல் என்றுகூடக் கூறலாம்.

இலக்கியத்திலே கவிதை முதலிடம் பெறுகின்றது. சொற் செறிவிலா, அரவ வனப்பிலா, சந்த இனிமையிலா, யாப்பு வடிவத்திலா, அணி அலங்காரத்திலா, கற்பனைத் திறத்திலா, கவிஞனுடைய உள்ள ஒளியிலா—இவையெல்லாம் சேர்ந்த பாகுக் கலப்பிலா என்று அறுதியிட்டுக் கூற இயலாத ஒரு மாய விஞ்சை கவிதைக்குண்டு.

ஆனால் பரபரப்பு வேகத்திலே கவிதையை முழுமையாகச் சுவைக்க முடியாது. நிதானமாக அசை போட்டுப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். இதுவே கவிதையை அனுபவிக்கும் ஒரே வழி; வேறுவழி இல்லை. அவசரம் மிகுந்து வரும் இக்காலத்தில் இதைச் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

இப்புதிய பதிப்பை நன்கு உருவாக்கி வெளியிடும் வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு நன்றி.

25-2-80

பெ. தூரன்

பல புதுக் கவிதைகள் அடங்கிய இந்த திருந்திய ஆரும் பதிப்பிற்கு

டாக்டர் ஜஸ்டிஸ் எஸ். மகராஜன்

அவர்கள் வழங்கிய

முகவுரை

கவிஞர் பெரியசாமித் தூரன் அவர்கள் ஓர் விந்தை மனிதர். பல ஆண்டுகளாக அல்லலுறுத்தும் பல உடல் நோய்களோடு வீரப் போராட்டம் செய்து வருகிறார்கள். அவ்வாறு போராடுவதற்கான உடல் தெம்பும் மனத் தெம்பும் அவர்களுக்குக் கொடுப்பது அவர்களுடைய கவிதை.

மனித மனம் இரு வேறு மண்டலங்களில் சஞ்சாரம் செய்கிறது, தவளை நீர் மண்டலத்திலும் நில மண்டலத்திலும் சஞ்சாரம் செய்வது போல. காலம்—இடம் என்ற சிறையில் அகப்பட்டிருக்கும் உடலோடு சேர்ந்திருக்கும் போது மனித உள்ளமும் கட்டுப்பட்டு வருந்துகிறது. ஆனால், காலம்—இடம் அற்ற ஆன்மாவோடு சேர்ந்திருக்கும்போது, மனித உள்ளம் சிறையை விட்டு விடுதலையான பூரண சுதந்திரத்தோடு உலாவுகிறது. உடலோ உப்புக்கும் கூழுக்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உயிரோ விஸ்வ வெளிக்கே நம்மை இழுத்துச் சென்று விடுகிறது. தூரனுடைய உடல் தொல்லையோடு தூரனுடைய கவிதை ஒய்யாரத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த உண்மை நன்றாகத் தெளிவாகும்.

சுண்டுவாதத்தால் அல்லலுறுகிறது தூரனுடைய உடம்பு. ஆனால், வெறும் உடம்பா தூரன்? இல்லை. வேதனை தருகின்ற வாதத்தைத் துணிச்சலோடு புறக்கணித்து விட்டு, கவிதை செய்யும் ஆனந்தரஸவாதத்தில் ஈடுபட்டுத் துள்ளிவிளையாடுகிறது தூரனுடைய உள்ளம்.

இதோ ஒரு பாடல்:—

ஆடியெழும் நாகமதை
அடிமிதிக்கும் பருவம்
அளவில்லா உயர் எண்ணம்
அனல்வீசும் பருவம்

தேடறிய கலையெல்லாம்
நாடுகின்ற பருவம்
தீஞ்சுவைசேர் கவிக்கனலில்
சிறந்திருக்கும் பருவம்

இடையூறு என்ற சொல்லே கவி தூரனுடைய கற்பனை அகராதியில் கிடையாது. மேலும் சொல்லுகிறார் :—

எண்ணிலா இடையூற்றை
எதிர்த்தேகும் பருவம்
எட்டாத கொம்பெனினும்
ஏற எழும் பருவம்

வெற்றியெலாம் பற்றிக்கை
வீசுகின்ற பருவம்
விண்ணுடாய் உலகாக்க
விரும்புகின்ற பருவம்

கிழவர்களுக்கே இளமையூட்டும் வீறுகொண்ட பாடல்கள் இவை.

இனி, காதலைப்பற்றிச் சில பாடல்கள். கருக்கரிவாள் கையிலேந்தி, கழனிசெல்லுகிறாள் ஒரு மங்கை. அவளுடைய

இயல்பான அழகிலே உளளத்தைப் பறிகொடுக்கிறார் காதற் கவிஞர். அவளுடைய பச்சைச்சேலை இயற்கையான எழிலோடு சரிந்தாடுகிறது :

"பாச்சான் கொடி இலைபோல்
பசுமைகொண்ட நல்லாடைக்
கற்றைக் கொசுவமது
கலைந்தே சரிந்தாட,
ஒற்றைவடச் செம்பவளம்
உவந்தேறி ஆடிவரும்"

இந்தக் காட்சியைக் கண்டு மையல் கொள்ளுகிறார் கவிஞர். அவள் போகுமிடமெல்லாம் போய் அவள் அழகைப் பாடுகிறார்.

"எட்டிக்களை பறிக்கும்
இடமெல்லாம் நிற்கேனோ?"

என்று ஏங்குகிறார். கைத்தடியால் கட்டிமண்ணை உடைக்கிறாள் அவள். 'அந்தக் கைத்தடியாக நான் மாறி விட்டால், அவள் என்னைத் தொடும் பேறு கிடைக்கு மல்லவா!' என்று மருகுகிறார்.

"கட்டிமண்ணை நீ உடைக்கக்
கைத்தடியாய் ஆகேனோ?"

என்று கவிஞர் அலமரும்போது, காதல் வெறி உச்சநிலையை அடைந்து விடுகிறது.

உத்தமக் கவிஞனுக்கு இன்றியமையாதது எல்லையற்ற பரிவுதான்; தன் எண்சாண் உடம்பைவிட்டு வெளிவந்து மற்றவர்களுடைய உடலுக்குள்ளும் உள்ளத்திற்குள்ளும் புகுந்து, அவர்களோடு இரண்டும் ஒன்றுமறக்கலந்து, உலகத்தை அவர்களுடைய கண்கள் வாயிலாகப் பார்க்கத் தெரியவேண்டும். "குழந்தை விளையாட்டு" என்ற பாடலில்

தூரனின் பரிவும், இரக்கமும் நம் உள்ளத்தைத் தொட்டுக் கனியவைக்கின்றன.

வறுமை மண்டிக்கிடக்கும் பாழுங் குடிசை; அதில் வாழும் ஒரு சிறுவனும் சிறுமியும் விளையாடுகிறார்கள். குடிசை எப்படி இருக்கிறது?

உப்புப் பொரிந்து உதிரும்
உவர்மண், இடிந்தசுவர்!
துப்பி நிமிர்ந்தெழுந்தால்
தலையிடிக்கும் தாழ்கூரை.

பக்கத்தில் விளையாடுகிறான் ஒரு பாலகன். அதனை வருணிக்கிறார் கவிஞர்:

கந்தலொரு கோவணமே
கண்டவுடல்; மற்றும் அனல்
சிந்தும் வெயில், கடுங்குளிரே
சிறுவனுக்கு மேற்போர்வை.

அவன் கூவியழைக்க ஒரு சிறுமி ஓடி வருகிறாள். அவள் வந்த வரிசை எப்படி இருக்கிறது?

கந்தல் அவன் ஆடை
கன்னிக்கு அதுவுமில்லை
இந்த உலகில் வந்த
இயல் வடிவாய்க் காட்சிதந்தாள்.

இருவரும் கூடி விளையாடுகிறார்கள். எளிய விளையாட்டு அது. மரக்குதிரையோ பொம்மைக் காரோ அவர்களுக் கேது?

அன்புடனே கூடி அவர்
அரிதாக மண் சேர்த்துச்
சின்னச் சுவர் எழுப்பிச்
சிற்றில்ல மாக்கியதில்

பனங்கொட்டை யொரு நான்கு
பாதையிலே கண்டெடுத்த
கனங்கெட்ட லாடமொன்று
கண்ணாடித் துண்டிரண்டு
ஓடையிலே போயெடுத்த
உருண்டைக்கல் இருமூன்று

செல்வந்தன் வீட்டுக் குழந்தைக்குக் கற்பனைச் செல்வமும் இருக்கும்.

சிந்தை கவர் ஓவியங்கள், செயல்மிக்க சிற்பங்கள், கந்தங்கமழுகின்ற காமன்மகிழ் பள்ளியறை, நல்ல நல்ல உண்டிவகை, காலுக்குச்சோடு, காசிநகர்ப் பட்டுடைகள். ஆனால் வறுமையின் குழந்தைகள் இவர்கள். கற்பனையும் அவர்களுக்கு வறண்டு போயிருக்கிறது. ஆகவே சிறுமி என்ன செய்கிறாள்:

சிறுமியவள் அந்தச்
சிறுவீட்டின் உள்ளிருந்து
உரைத்தாள் ஒருசொல்தான்,
“ஓடிவா, கஞ்சிகுடி,
மண்வெட்டப் போகணுமாம்
பண்ணையார் ஏசுகிறார்”

இந்தக் காட்சியை நாடகப் பாங்கில் தீட்டிவிட்டு, கவிஞர் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்:

துன்பத்திலே தோன்றித்
தொழும்பே வடிவானோர்க்(கு)
இன்ப விளையாட்டும்
இல்லையோ இவ்வுலகில்?

வாய்ப்பான பாடல் இது, படிப்போர் இதயத்தை இளக்கும் பாடல்.

கடைசியாக, 'நாணம்' என்ற நயமான பாடலைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை. காதலனைக் காணுதிருக்கும் போது காதலி "அவரைச் சந்தித்தால் என்னுடைய காதலை யெல்லாம் அவர்மீது கொட்டுவேன். இப்படிச் சொல்லு வேன். அப்படிச் சொல்லுவேன்" என்றெல்லாம் விண்ணுணைப் பேச்சுப் பேசுவாள். ஆனல், அவனைக் கண்ட வுடன், கூச்சம் வந்து அவள் வாயை அடைத்துக்கொள்ளு கிறது. இந்தப் பரிதாப நிலையை நினைந்து வருந்துகிருள்.

"நேற்றும் தயங்கினேன் இற்றைநாள் திண்ணமாய்
உள்ளந் திறந்தென் அன்பெலா முரைப்பேன்
என்றே நாள்தொறும் நாளெலாம் எண்ணியும்
அந்தியிற் காதலர் வந்திடும் வேளையில்
மொழியறியாது மூங்கையாய்
குழல் வளை திருத்தி நிற்கிறேன் தோழி."

இந்தப் பாடலுக்குள்ளிருக்கும் மென்மையும் கூச்சமும் காதலின் திண்மையை அழகுபட எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்வாருகப் பலப்பல இனிய பாடல்கள் அமைந்த கவிக்கோவையாக அமைந்திருக்கிறது "இளந்தமிழா" என்ற நூல். இந்நூலைப் படித்துத் தமிழர்கள் உணர்வு வளம் பெறுவார்களாக.

எஸ். மகராஜன்

பொருளட

எண்	தலைப்பு		
1.	இளந்தமிழா	...	17
2.	குழந்தை விளையாட்டு	...	19
3.	அழுங் குழந்தை	...	23
4.	பச்சைக் குழந்தை	...	26
5.	குயிற் குஞ்சு	...	27
6.	பூக்காரி	...	31
7.	காவிரி	...	34
8.	கண்ணீர்	...	37
9.	கருக்கரிவாள்	...	39
10.	இளமை	...	41
11.	காதல்	...	42
12.	எதிர்பார்த்தல்	...	43
13.	அதுவா வெகு தொலைவு	...	44
14.	கவிதைச் சொல்	...	47
15.	கவிக்கனல்	...	49
16.	பொங்கல்	...	51
17.	அலைகள்	...	53
18.	சாந்தி	...	54
19.	விடை	...	55
20.	தோற்றம்	...	56
21.	விண்ணப்பம்	...	57
22.	சத்தியம்	...	59
23.	வாழ்க காந்தி	...	65
24.	இருளும் ஒளியும்	...	67
25.	அறிவாய் நீ	...	70

26. ஜெய் ஹிந்த் ... 72
27. நாணம் ... 74
28. மேலே பற ... 75
29. செல்லடா ... 77
30. கார்த்திகைப் பிறை ... 79
31. நினைவு அலைகள் ... 81
32 சோதனை ... 84
33 மனங் கசந்து போனதுவோ ... 85
34. மானிடா எழுக ... 87
35. காதலிக்குக் கடிதம் ... 89
36. நீலமலர்க்கண் ... 90
37. அடிமையின் வேண்டுகோள் ... 91
38. யவனன் பாட்டு ... 93
39. யாரது? ... 94
40. வாழ்க்கைப் பயணம் ... 95
41. அழைப்பு ... 97
42. அன்புவழி ... 99
43. காதலி கடிதம் ... 104
44. அவலம் ... 106
45. பௌலால் சென் ... 107
46. தியாகம் ... 109
47. வீரன் குமரன் ... 112
48. கிழவியும் ராஜுவும் ... 116
49. பிருதிவிராஜ் சம்யுக்தை ... 121
50. நடன யோகம் ... 123
51. குரல் ... 126
52. தெரு ... 128
53. மானுடம் ... 141
54. கல்லுடைக்கும் கன்னி ... 133
55. கம்பன் ... 134
56. நாணல் ... 135

இளந்தமிழா

இளந்தமிழா எழுந்திடுவாய்
இன்பமெலாம் கொணர்ந்திடுவாய்
வளம்பெருக்கித் தமிழ்நாட்டை
வானுடாய்ச் செய்திடுவாய்.

காதல்அறம் வீரமெலாம்
களித்திருந்த மண்ணிதிலே
பேதமையும் ஏழமையும்
பேர்சொலவும் விடலாமோ?

குறிஞ்சிமணம்; பாரிகொடை;
கொல்புலியின் கொடிஇமயம்
பொறித்திடுமோர் தனிவீரம்
போகவிட்டு வாழ்வாயோ?

வள்ளுவனும் கம்பனுமே
வளர்த்தசுவைத் தீந்தமிழின்
தெள்ளமுதம் கொண்டவன்நீ
சீர்குலையக் காரணமேன்?

கச்சைகட்டி மார்தட்டிக்
கண்களிலே ஒளிவீசத்
துச்சமெனப் பயந்தள்ளித்
துணிவுடனே புறப்படுவாய்.

வாழ்க்கையிலே சமத்துவமும்,
மனத்தினிலே உயர்நோக்கும்,
மாட்சிமிகும் அறநெறியும்
ஆட்சிசெயப் போரிடுவாய்.

அனைவருக்கும் பொதுஉரிமை;
அனைவருக்கும் பொதுநீதி;
அனைவருக்கும் பொதுஉடைமை
ஆக்கிடவே தோள் புடைப்பாய்.

மக்களெலாம் ஓர்குலமாம்;
மாநிலமே ஒருவீடாம்—
தக்கநெறி இதுகண்ட
தமிழன்நீ மறவாதே.

இளந்தமிழா எழுந்திரடா!
இன்பமெலாம் கொணர்ந்திடுவாய்
வளம்பெருக்கி வையகத்தை
வானுடாய்ச் செய்திடுவாய்.

குறிஞ்சி மணம் - மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரியதாகக் கூறப்படும் காதல் மணம்.

பாரிகொடை - பாரி என்னும் வள்ளலின் கொடைத் திறமை புகழ்பெற்றது.

மக்களெலாம் ஓர் குலமாம் மாநிலமே ஒரு வீடாம் - யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்.

குழந்தை விளையாட்டு

உப்புப் பொரிந் துதிரும்
உவர்மண்; இடிந்த சுவர்!
தப்பி நிமிர்ந் தெழுந்தால்
தலையிடிக்கும் தாழ் கூரை—

மக்கி யழிந்து வரும்
வறுமை வளர் சிறுகுடிசைப்
பக்கமதில் விளையாடும்
பாலகனைப் பாரீரோ!

கந்தலொரு கோவணமே!
கண்டவுடல்; மற்றும் அனல்
சிந்தும் வெயில் கடுங் குளிரே
சிறுவனுக்கு மேற் போர்வை;

சிரங்கு சொரியுங் கை;
செம்பட்டை யான தலை;
உறங்கி விழுங் கண்கள்;
உலர்ந்த சிறு கன்னங்கள்—

குந்தியவ னுட்கார்ந்து
கூவிடவே ஓடியங்கு
வந்த சிறுமி யவள்
வரிசைதனைக் கேளீரே;

கந்தல் அவன் ஆடை,
கன்னிக் கதுவு மில்லை;
இந்த உலகில் வந்த
இயல் வடிவாய்க் காட்சி தந்தாள்—

அன்புடனே கூடி அவர்
அரிதாக மண் சேர்த்துச்
சின்னச் சுவர் எழுப்பிச்
சிற்றில்ல மாக்கி யதில்

பனங் கொட்டை யொருநான்கு,
பாதையிலே கண்டெடுத்த
கனங் கெட்ட லாடமொன்று,
கண்ணுடித் துண்டிரண்டு,

ஓடையிலே போயெடுத்த
உருண்டைக்கல் லிருமூன்று,
டொன்று கூழ் காய்ச்ச—
ஒரு குடும்பம் செய்கின்றார்!

மண்ணிலே வீடெடுத்து,
வாழ்க்கையையே விளையாடி,
என்னென்ன இன்பங்கள்
இளங்குஞ்சு கண்டாரோ!

பச்சை மனங் கட்டிவைத்த
பைஞ்சோலை சூழ்மாடம்;
இச்சையெலாம் ஏவு முன்பே:
இனிது செயும் ஏந்திழைகள்:

சிந்தை கவர் ஓவியங்கள்;
செயல் மிக்க சிற்பங்கள்;
கந்தங் கமழுகின்ற
காமன்மகிழ் பள்ளியறை;

நளபாகத் தறுசுவையில்
நல்ல நல்ல உண்டிவகை;
அளகா புரியது போல்
அளவற்ற செல்வங்கள்;

காலுக்குச் சோடு; நல்ல
காசி நகரிப் பட்டுடைகள்;
மேலுக்குப் பொன்னணிகள்!
விதவிதமாய்ச் சுண்ணங்கள்;

இவை யெல்லாம் கற்பனைசெய்;
தின்பமிகப் பெறுவாரோ?—
இவை யனைத்தும் கற்பிக்க
எவ்வா றறிந்திடுவார்?

கனவுலகிற் காண்பதற்கும்
கருத்திலவை வேணுமன்றோ?
மனக் கோட்டை கட்டுதற்கும்
வகையறியா ஏழ்மையினர்!

இடிந்த சுவர் விழுகூரை
எறும்புவளை பழங் கஞ்சி
மடிந்த வால் பன்றியலால்
மற்றென்ன கண்டுள்ளார்?

குழந்தை விளையாட்டு

சிறுமியவள் அந்தச்
சிறுவீட்டின் உள்ளிருந்து
உரைத்தாள் ஒரு சொல் தான்;
"ஓடிவா, கஞ்சி குடி,

மண் வெட்டப் போகணுமாம்
பண்ணையார் ஏசுகிறார்."
இன்பமுள்ள விளையாட்டும்
இதுதானோ? வேறிலையோ?

வாழ்க்கை தனிற் புகுந்து
வல்லடிமை தான் செய்து
பாழ்த்த வயிற்றினுக்கே
பசி தீர்த்து மாயுமனர்

கள்ளமறி யாக்குழந்தைக்
கற்பனையில் அண்டானாய்
உள்ளமதில் எண்ணியவர்
உவகையுற லாகாதோ?

துன்பத்திலே தோன்றித்
தொழும்பே வடிவானோர்க்
கின்ப விளையாட்டும்
இல்லையோ இவ்வுலகில்?

இந்த இழிந்த நிலை
இன்னும் இருந்திடவோ?
சொந்த அரசு வந்தும்
துயர் களையத் துணிவிலையோ?

அழுங்குழந்தை

[ஒருநாள் மாலையில் உலவப் போனபோது தெருவில் தனியாக நின்று அழுதுகொண்டிருந்த குழந்தையைக் கண்டு பாடியது.]

ஆருடைய குழந்தை இது
அழுதேங்கி நிற்பது மேன்?
சீருடைய முகம் சிவக்கச்
சிறுகையால் கண்பிசைந்து
விம்மிவிம்மித் தேம்பி
விழிநீர் மிகப்பெருக்கி
அம்மம்மா என்று சொல்லி
அங்குமிங்கும் பார்க்கிறதே!

(ஆருடைய குழந்தையிது
அழுதேங்கி நிற்பது மேன்?)

மையிற் படர்ந்த இருள்
மாய்க்கவரும் ஞாயிறுபோல்
வையத் துயர மெலாம்
வளரின்ப மாக்க வரும்
தெய்வச் சுடர்க்குழந்தை
சிரித்தமுகம் பொலிவிழந்து
நையக்கண் டால் உள்ளம்
நடுங்குகின்ற தென்செய்வேன்?

(ஆருடைய குழந்தையிது
அழுதேங்கி நிற்பது மேன்?

அழுங்குழந்தை

கன்னத்தில் முத்துதிரக்
கவலையிருள் தான்படர
என்னத்துக் காகஇந்த
இளங்குருத்து வாடினதோ?
சின்னஞ் சிறுமொட்டு
சிரித்துமகிழ்ந் தாடாமல்
கொன்னி இதழ்பிதுக்கிக்
குலேகின்ற காரணம்என்?

(ஆருடைய குழந்தையிது
அழுதேங்கி நிற்பதுமேன்?)

பூவுலகைப் பார்க்கவந்த
பொன்னுட்டுத் தூதெனவே
மேவுமிளங் குழந்தையழ
விடலாமோ? விண்ணேர்கள்
தாமிதனைப் பொறுப்பாரோ?
தடத்தருகே மைந்தனழத்
தேவியரன் தன்னேடும்
தேடிவந்த தறியீரோ?

(ஆருடைய குழந்தையிது
அழுதேங்கி நிற்பதுமேன்?)

நடுத்தெருவை நம்பிவிட்டு
நாட்கூலி செய்து வந்து
கொடுக்குத்தேள் வயிற்றி னுடைக்
கொடுமையினை ஆற்றிடவே

அழுங்குழந்தை

உடுத்த கந்தை மாற்ருமல்
உனையெடுத்துக் கொஞ்சாமல்
வடித்தமுகம் திருத்தாமல்
மாதாவும் ஓடினளோ?

(ஆருடைய குழந்தையிது
அழுதேங்கி நிற்பது மேன்?)

பச்சைக் குழந்தை

பச்சைக் குழந்தை என்றால்—எனக்கொரு
பாசம் பிறக்குதம்மா—அதன்
கொச்சை மழலையிலே—உளந்தான்
கொஞ்சிக் களிக்குதம்மா

சின்னஞ் சிறு சிரிப்பில்—கவலைகள்
தேய்ந்து மடியுதம்மா—அதன்
மின்னும் உடல் வளைவில்—அமுதின்
விண்சுவை ஏறுதம்மா

வண்ணத்துப் பொற்சிலையாய்— நிற்பதை
வாழ்த்தி அணைத்திடுவீர்—அதன்
கண்ணில் கலக்கம் என்றால்—என்னுள்ளம்
கன்றிக் கரையுமம்மா

தெய்வச் சிறுவிருந்தை—என்றுமே
சீறி விழிக்காதீர்—அதன்
மெய்யில் அடியும் பட்டால்—என்னுள்ளம்
வெடித்துப் போகுமம்மா

ஆட்டமும் காட்டிடு வீர்—குழந்தையை
அன்பில் வளர்த்திடு வீர்—அதன்
வாட்டமெலாங் களைந்தே—இன்பத்தில்
மலரச் செய்திடு வீர்

அன்பில் மலர்ந்து விட்டால்—இளம்பூ
ஆனந்தத் தேன்சொரியும்—அதன்
இன்பப் பெரு வாழ்வே—நமக்கினி
என்றும் இனிப்ப தம்மா!

குயிற் குஞ்சு

[ஆண் குயில் இனிமையாகப் பாடுகிறது. பெண் குயில் அதைக் கேட்டு இன்பத்தில் மூழ்கியிருக்கிறது. பாடுவதற்கும், அதைக் கேட்டு மகிழ்வதற்கும் அவை கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனவே ஒழியக் கூடு கட்ட அவை கற்றுக்கொள்ளவில்லை. முட்டையிடுகின்ற பருவத்திலே பெண் குயில் கள்ளத்தனமாகக் காக்கை யின் கூட்டிலே முட்டையைச் சேர்த்துவிடும். ஆண் குயிலும் அதற்குத் துணை புரிவதுண்டு.

காக்கை அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கும். அன்புடனே குஞ்சுகளைப் பேணி வளர்க்கும். ஆனால் அந்தக் குஞ்சுகள் தன்னுடையனவல்ல வென்று சிறிதே ஐயம் வந்துவிட்டாலும் தாயாகவிருந்த அந்த மூடக் காக்கை பேயாக மாறி அவற்றைக் கொத்திக் கொன்றுவிடும். அவ்வாறு கொத்துண்டு குருதிதோய வேப்பமரத்தடியில் இறந்து கிடந்த குயிற் குஞ்சொன்றைப் பார்த்தபோது இந்தப் பாடல் உருவாயிற்று.]

கரும்பட்டுப் போன்றவுடல்
கைவளராப் பூங்குஞ்சு
விரும்பிக் கவிமகிழும்
விண்பாட்டின் மெல்லரும்பு

வாடிக் களையிழந்து
வாய்திறந்து மாண்டிடவே
மூடச் சிறுகாக்கை
முனிந் தெழுந்து கொத்திற்றோ?

கருவண்ணக் கருமூக்கி
கருமனத்துக் கருங்குரலி
பெருமையாய் வளர்த்துப்பின்
பிணமாகச் செய்ததென்னே?

மாமரத்தில் இசைக்குயிலின்
வண்ணமொழி தான்கேட்டுத்
தேமதுரப் புதுக்குரலில்
சிறுவீணை மீட்டினையோ?

கந்தருவப் பண்கேட்டுக்
கண்ணுற்றைக் காகமது
சிந்துந்தே னிசை வடிவைச்
சிதைத்திட்ட தையையோ!

கனவுலகம் தோற்றுவிக்கக்
காமனூர் பாராள
இனியிங்குத் தோன்றிடுநல்
லிளவேனில் அழகடைய

ஓங்கு முன்றன் பாட்டெல்லாம்
உலகறியா தடங்கினவே!
வேம்பின் கிளையொன்றில்
வீடுசெயக் கண்டுவந்த

சோம்பற் சிறுகுயிலி
சோரஞ்செய் திடுமுட்டை
தாங்கி யடைகாத்துத்
தன்மகவாய்ப் பேணிமிகக்

கறுத்த உடல்வளரக்
கண்குளிர நோக்கிப்பின்
இனித்த குரல்கேட்டு
இப்பெரிய சீற்றமும்ஏன்?

நடுங்கியுயிர் போமுன்னே
நல்லிசையன் பட்டதுயர்
கொடுமூக்காய் எப்படித்தான்
கூசாமற் பார்த்தனையோ!

தேடி யிரைகொணர்ந்தாய்
திக்கனைத்தும் சென்றலைந்தாய்
வாடிப் பசித்திருந்தே
வந்துணவு தான்தந்தாய்

தாயென் றெனைமதித்துத்
தண்ணமுத வாயெடுக்கப்
பேயைப்போ லானதுமேன்
பிணம்விரும்பும் அறிவிலியே?

அன்புதனை யல்லால்மற்
றறியாத பைங்குழலும்
துன்பப் பெருமூக்கால்
துளைபட்டுப் போயிற்றே!

வசந்தத்தின் தூதுவனை
மாஞ்சோலை யின்னிசையைக்
கசந்த மனம் கொதித்துக்
காக்கை மடித்த தந்தோ!

குயிற் குஞ்சு

தன்னைப்போற் சிறப்பில்லாத்
தன்மையரை நேசித்து
மன்னுந் திறம்படைத்த
மாண்புடையார் மேலெரிச்சல்

கொள்ளும் உலகத்துக்
கூட்டத்தில் காகமொன்றே?
உள்ளம் புழுங்கியவர்
ஓங்குதிறன் தான் நசுக்கும்

சின்னத் தனமெல்லாம்
தெரிகின்ற திங்கேயும்.
வன்னப் பறவைகளின்
வாழ்க்கையிலும் இதுதானே?

என்றே உலகத்தில்
எல்லாரும் ஒரு மனதாய்
நன்றான திறமைதனை
நனியோங்கப் போற்றிடுவார்?

கைவளரா - பறவைக்கு இறக்கைகளே கைகள்.

விண் பாட்டின் மெல்லரும்பு - விண்ணிலிருந்து வரும் கந்தருவ கானத்தின் மெல்லிய அரும்புபோன்றது அந்தக் குயிற் குஞ்சு.

பூக்காரி

முல்லைப்பூ என்று சொல்லி
 முல்லை நகை தான் மலர
மெல்லியலாள் அன்னம் போல்
 வீதி வழி தானடந்தாள்.

சாயம் விட்ட பழஞ்சேலை
 தையல் மிகக் காணுகின்ற
தேயும் முகிற் கந்தையிலே.
 சேர்ந்தசைந்த மின் போன்றுள்;

பூவுலகோர் பரவசமாய்ப்
 புகழ்ந்தோதும் அஜந்தாவின்
ஓவியமாம் பெண்ணொருத்தி
 உயிர்பெற்று வந்தது போல்

கக்கத்தில் சிறு கூடை
 கையொன்றில் தானிடுக்கிப்
பக்கத்தில் ஒரு கையைப்
 பாங்குடனே வீசி வந்தாள்;

நெற்றியிலே செம் பொட்டு
 நீள்விழியில் கவியமுதம்;
கற்றையிலே சேர்குழலாம்
 காரிருளின் குடியிருப்பு.

மாமதுரைச் சிலையழகில்
வடித்தெடுத்த நாசிமலர்;
தேமதுரக் கிண்ணியெனச்
சிரித்தவாய்: செவ்விதழ்கள்!

பொற்கலைஞர் கைத்தொழில்கள்;
புகுந்தறியா நற்செவிகள்;
விற்புருவம் தான் வளைத்து
விழியம்பு பாய்ச்சி வந்தாள்.

வானத்திலே தோன்றும்
மணிவில்லும் கீழிறங்கி
மாநிலத்து நடந்ததுவோ?
வடிவு கொண்ட பேரெழிலோ?

சேரன் திருநாட்டுச்
செல்வியரின் பொன்னிறத்தாள்
மாரனுக்கு வாய்த்த புது
வாளியெனத் தானசைந்தாள்.

செந்தாழம் பூமேனி
சேர்ந்தபெரும் தனிச்சிறப்பால்
கந்தைக்கும் ஓரழகு
கன்னியவள் தான் கொடுத்தாள்.

முல்லைப்பூ என்ற சொல்லால்
மோடி வித்தை தூவி அவள்
ஒல்லையிலென் னுளம்பற்றி
ஓடி மறைந்து விட்டாள்.

பூவொன்றும் வாங்கவில்லை;
　　பூவையுடன் பேசிடவே
நாவொன்றும் எழவில்லை;
　　நட்டசிலை யாய்ச் சமைந்தேன்

சென்றவளை மீண்டுமினித்
　　தெருவழியே காண்பேனோ?
வென்றவளை வென்றுள்ளம்
　　மீட்டிங்கு வாழ்வேனோ!

செப்புத் தகட்டிற்குத்
　　தேன்மலரைத் தருவதுபோல்
ஒப்பித்தன் உளமென்றன்
　　உளத்திற்கா யீவாளோ?

காவிரி

[இளமைப் பருவத்திலே காவிரிக் கரையிலே நான் கழித்த நாட்கள் எத்தனையோ! தனித்தும் தோழர்களுடனும் சென்று ஏதேதோ இன்ப எண்ணக் கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டிருப்பது எனக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. பிற்காலத்தில் வேறிடங்களிலே வாழ நேர்ந்ததால் இந்த வாய்ப்பு அரிதாகவே கிடைக்கும். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் காவிரியருகில் தனியாக உலாவ நேர்ந்தபோது எழுந்த எண்ணங்கள் இக் கவிதையில் உருவாகி யுள்ளன.]

இளமைக் கனவுத்தேன்
என்னுளத்தே பாய்ச்சிவிட்ட
வளமை சுரந்துவரும்
வளர்வனப்புக் காவிரியே!

வெள்ளை மணற் பரப்பினிலும்
விரியு மலர் மருங்கினிலும்
துள்ளு புனற் பாட்டினிலும்
தோழருடன் நான்கழித்த

கனவெழுப்பும் சிரிளமைக்
காலத்தை எண்ணி எண்ணி
மனங் குழைந்து நிற்கின்றேன்
மறதியென்றும் கொண்டதில்லை.

மணற்கோட்டை எத்தனையோ
மனக்கோட்டை எத்தனையோ?
அணிற் பிள்ளை களைப்போல
ஆடல்களும் எத்தனையோ?

கன்னிக் கவின் மாருத
காவிரிப் பூங் கவிப்பெண்ணே!
என்னென்ன நினைப்புகளோ
என்னென்ன ஆசைகளோ

கொள்ளத் துணைபுரிந்தாய்;
கூட்டின்பச் சுவையேறக்
கள்ளமிலா உள்ளங்கள்
கலந்திடவே நடம்புரிந்தாய்.

பத்துடனே ரைந்தாண்டு
பறந்துவிட்ட பின்னரின்று
கத்து குயிற் குழலிசையின்
களியோங்க நடக்கின்ற

உன்றனைநான் காணவந்தேன்;
உணர்ச்சியெலாம் மீண்டனவே.
அன்றுகண்ட கன்னியடீ
அதிலொன்றும் ஐயமில்லை.

நந்தா எழில் அரசீ
நாணமுடன் உடல்வளைத்துச்
சிந்தா முறுவலுடன்
செல்கின்றாய் காவிரியே!

என்னமெலாம் கொண்டுவந்தாய்;
என்னிளமை கொண்டுவந்தாய்;
தண்ணமுதம் அதற்குமொரு
தனிச்சுவை சேர் தோழமையில்

கூடியவர் தமையெல்லாம்
கொண்டுவந்தா லாகாதோ?
வாடியிங்கு நான் தனியாய்
வருந்துவதைக் காணுயோ?

மூன்றுடலும் ஒருயிராய்
முடிந்தபெரு நட்பினுக்குச்
சான்றுனைப்போல் யாருண்டு?
சாய்பொழுதின் காலமெலாம்

முடிவில்லாப் பேச்சினிலும்
மோனஉளத் துடிப்பினிலும்
வடிகின்ற பேரன்பை
வரையாது பார்த்தாயே!

உன்னழகு நீண்டதுபோல்
உளத்துடிப்பும் நீண்டிருக்க
மன்னியவெம் பிரிவினில் நான்
மயங்குகின்றேன் காவிரியே.

பண்ணுடனே குழைந்தமைந்த
பாடலைப்போல் மகிழ்வோங்கும்
நண்பருடன் வாழ்வதைப் போல்
நானிலத்தில் இன்பமுண்டோ?

கண்ணீர்

முத்தெனவே பிதுங்கிவரும்
மோகனத்துக் கண்ணீரே
முத்தினுக்கும் கண்டறியா
எத்தனையோ மதிப்புடையாய்
பைங்கிளிச்சொல் மங்கையரின்
பாசுபதம் நீயலவோ?
அங்குனைத்தான் எதிர்த்துவெல
ஆற்றல்மிகும் படையுண்டோ?
உள்ளத் துணர்ச்சிக்கோர்
உருக்கொடுக்கும் நல்மணியே!
கள்ளவிழும் கோதையர்கள்
கண்ணகத்தே வலிபெறுவாய்.
ஆடவர்கள் தங்கண்ணில்
அனைவருக்கும் ஏளனம் நீ
வாடிநைந்த அடியாரின்
வளர்பக்தி வெள்ளம் நீ
வஞ்சகத்தின் கண்களிலே
மதிமயக்கும் நாடகம் நீ
பஞ்சையுளக் குழந்தையரை
நெஞ்சணைக்கச் செய்வாய் நீ.
காதலியின் கண்களிலே
கண்டுவிட்டால் உலகனைத்தும்

மோதிமிதித் தழித்திடுவேன்
முத்துதிரத் தான் பொறுக்கேன்
என்றுபல வீறுரைக்க
இளைஞர்களைத் தூண்டிடுவாய்
உன்றனரும் பெருமையெலாம்
ஓதிடவே சொல்லுண்டோ?
வீரனிரு விழிகளிலே
வெட்கமிலாக் கோழைமை நீ
உறுதியெலாம் குலைத்திடுவாய்
உலகமெலாம் பெண்மையுடை நீ
உள்ளத் துயரமெலாம்
ஒருசேர்த்துத் தான் கரைத்து
மெல்ல வெளியேற்றும்
வித்தையறி பனிச்சொட்டே!
துன்பத்தின் கொதிப்பிலும்
சுரந்திடுவாய்; அன்றிமிகும்
இன்பத்தின் உச்சியிலும்
எங்கிருந்தோ தோன்றிடுவாய்!
மாயவித்தைக் கண்மணியே!
வற்றியறி பாலைநிறை
பாயுமருட் கருணையெனும்
பயிர்வளர்ப்பாய் வாழிய நீ!

கருக்கரிவாள்

கருக் கரிவாள் கைக் கொண்டே
கழனி செலும் இள நங்காய்!
அறுத்து விட்டாய் என் உள்ளத்தை
அஞ்சனக் கண் வாளாலே;

கவடில்லா நேர் நோக்கால்
கனல் பாய்ச்சும் பெண் மானே,
உவமை ஒன்றுமில்லாத
உயர்வனப் பைங்கிளியே.

பூச் சூடியகொண்டை
புலன் ஐந்துந் தான் மயக்கப்
பாச்சான் கொடி இலைபோல்
பசுமை கொண்ட நல்லாடைக்

கற்றைக் கொசுவமது
கலைந்தே சரிந்தாட,
ஒற்றை வடச் செம்பவளம்
உவந்தேறி ஆடிவரும்

அங்கி தனைக் கண்டறியா
அங்கலசம் சிறிதசையப்
பொங்கிவரும் இயய் அழகுப்
புன்னகையாய் போகின்றாய்...

எட்டிக் களை பறிக்கும்
இடமெல்லாம் நிற்கேனோ?
கட்டி மண்ணை நீ உடைக்கக்
கைத்தடியாய் ஆகேனோ?
ஏறுகின்ற வெயில் தணிக்க
இன்னிழலாய்த் தழுவேனோ?
மீறுகின்ற காதலுடன்
மெல்ல மொழி பேசாயோ?

கருக்கரிவாள் - புல், நெல் முதலியவற்றை அறுக்க உதவும் கருவி.

பாச்சான் - ஒரு வகைச் சிறு மரம்—பசுமையான கொடி போன்று அதன் இலை புதராக இருக்கும்.

இளமை

ஆடியெழும் நாகமதை அடிமிதிக்கும் பருவம்
அளவில்லா உயர்எண்ணம் அனல் வீசும் பருவம்
தேடறிய கலையெல்லாம் நாடுகின்ற சிருவம்
தீஞ்சுவைசேர் கவிக்கனவில் சிறந்திருக்கும் பருவம்

எண்ணிலா இடையூற்றை எதிர்த்தேகும் பருவம்
எட்டாத கொம்பெனினும் ஏறஎழும் பருவம்
கண்ணிமையில் காதல்பணி காட்டுகின்ற போதே
காலனையும் எதிர்க்க எழும் கட்டிளமைப் பருவம்

வெற்றியெல்லாம் பற்றிக்கை வீசுகின்ற பருவம்
விண்ணுடாய் உலகாக்க விரும்புகின்ற பருவம்
பற்றவரும் தோல்விகளை எற்றிவிடும் பருவம்
பண்பெல்லாம் பொங்கியெழுந் தோங்கி வளர்பருவம்

தாழ்வினையும் சூதினையும் தாங்கறியாப் பருவம்
தலைநிமிரந்து தோள்புடைத்துச் சதுர்பேசும் பருவம்
வாழ்வினிலே கசப்பேறு வளரிளமைப் பருவம்
வாழியவோ வாழியதன் மாண்பெல்லாம் வாழி!

காதல்

கொன்றை அனல் பூத்துக் குயில்வாடுங் கார்காலம்
கன்றி உளம்நைந்து காதலர்தம் பிரிவஞ்சும்
இருளுக் கிருள் போர்த்த இறுதியிலா இரவொன்றில்
கருமை வளர்ந்துவரும் புரவி தனிலேறி
நான்போகும் வேகம் நளனுலும் மாகாதே;
கான்யாறு தான்கடந்து காதலியின் வீடுசென்றேன்;
எல்லோரும் உறங்குகிறார், ஏதும் நடங்கலிலே;
செல்லாமற் சென்றேன், தீங்குழலின் பேச்சுடைய
நங்கை படுத்திருக்கும் நல்லறைக்கு நேராக
அங்கே எனக்காக அவள்காத்து நின்றிருந்தாள்;
கண்டேன் களிதுள்ளக் கட்டித் தழுவிடவே
செண்டாகத் தாவினேன்; கண்துயின்ற கட்டில்விட்டு
மெய்யாக வீழ்ந்தேன்; விழித்திட்டேன்—
ஐயோ, கனவே; ஆசையெலாம் பொடித்தாயே!

கொன்றை அனல்பூத்து—கொன்றை கார்காலத்திலே பூக்கிறது; அதன் பூ அனல்போல விளங்குகிறது.

நளனுலுமகாது—வேகமாகக் குதிரையைச் செலுத்துவதில் நான் புகழ்பெற்றவன்.

எதிர்பார்த்தல்

[பல நாள் நாயகனைப் பிரிந்திருக்கிருள் ஒரு தலைவி. அவன் வெளியூர் சென்றிருக்கிருன். ஒரு நாள் காலையில் திரும்பி வருவதாக அவனிடமிருந்து சேதி கிடைக்கிறது. அந்த இன்ப நாளுக்கு முந்திய இரவிலே தலைவிக்கு உறக்கம் கொள்ளவில்லை. முழு நிறவு இரவெல்லாம் அவளை வருத்துகிறது. அதனல் நெட்டுயிர்த்து இரவைக் கழித்த தலைவி அதிகாலையிலே ஒளிகுன்றி மறையும் நிலவைப் பார்த்துக் கூறுவதாகக் கவிதை.]

மேனி வெளுத்து
மறையும் நிலாவே
நாளை யார் நின்செலவு
இரவெலாம் நோக்குவார்?

உலகம் குளிர்வித்து
என்னுளம் சுட்டாய்
செல்லுதி!

பொற்கதிர்க் கற்றைகள்
கீழ்த்திசைப் படர்ந்தன;
நற்பொழுதுடன் என்
நாயகன் வருவரால்.

அதுவா வெகுதொலைவு

"குங்குமப் பொட்டணிந்து
கூடைதலை மேல் வைத்தே
பொங்கும் நகைப் பால்காரி
அங்கலசம் சிறிதசைய
எங்கே நீ செல்லுகின்றாய்
எனக்கறியக் கூறுயோ?"
"அதுவா வெகுதொலைவு
இதுநாளும் போயறியேன்."

வார்த்தை மிகப்பொழிந்து
மன்பதையின் மனங்குழப்பிக்
கீர்த்திமலை ஏறி நிற்கும்
கீழ்மேல்நாட் டரசியலின்
மூர்த்திகளே நீர்நவிலும்
மோகனநா டெதுசொல்வீர்."
"அதுவா எதுவென்றே
அறிவதற்கு நேரமெங்கே?"

"அண்டமுக டதன் மேலும்
அணுக்கருவின் உள்ளேயும்
கண்டறிந்த சேதிகளைக்
காட்டிவரும் விஞ்ஞானீ

மண்டியவுள் வலிப்பெருக்கால்
வகுத்தவின்ப நாடெதுவோ?"
"அதுவா இது வரையும்
ஆராய்ச்சிக் கெட்டவில்லை."

"வ[illegible]லகுழைத்து
[illegible]னைகனலைத் தீட்டியதில்
பண்ணும் பரதமுமாய்ப்
[illegible]ழில் [illegible]கூட்டும்
எண்ணரிய ஓ[illegible]
எவ்வுலகம் நா[illegible]கின்றாய்?"
"அதுவா வெகு தொலைவு
இதுவரையும் கா[illegible]ன் நான்"

"இன்பக் கனவையெல்லாம்
[illegible]ழுந்தால் வழி தடுத்துத்
துன்பமெனும் சொல்லொழியத்
துணிந்து [illegible] கவிபுனையும்
அ[illegible]னோடு நோக்கும்
அவ்வுலகம் எது சொல்வாய்?"
"அதுவா வெகு தொலைவு
ஆர்வமுடன் தேடுகின்றேன்."

"வானவர்கள் தாமறியா
வாழ்வுதனை [illegible]விட
ஊனுடலை மிக[illegible]
ஓங்குதவம் தான்புரிந்து

காணுறையும் முனியேநீ
    காணவிழை நாடெதுவோ?"
"அதுவா வெகுதொலைவு
    நிதந்தேடி யலைகின்றேன்."

"அந்தமிலா தண்டங்கள்
    ஆக்கியழித் தமையாதாய்
எந்தநல்ல திருவுலகை
    எண்ணகத்தே கொண்டுள்ளாய்
முந்துமறைத் தனிமுதலே
    மொழிந்தருள்க நானறிய"
"அதுவா இதுகாறும்
    ஆகவில்லை என் படைப்பில்."

கவிதைச்சொல்

உள்ளத்திலே பல வேளைகளில் எத்தனையோ உயர்ந்த எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. மக்களுடைய இன்பத்திற்கும் மேம்பாட்டிற்கும் அவை உகந்தவை. எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் கவருமாறு அவற்றையெல்லாம் அழகான சொற்களாலான சிறந்த கவிதைகளாக வெளியிட முடியுமானால் எத்தனை நன்மை பயக்கும்!

உயர்ந்த எண்ணங்கள் உள்ளத்திலே எழுகின்றன—எப்படி? உருவறியா ஓவியங்கள் போல: பண்ணின் எழில் வீச்சுப்போல—கற்பனை ஆற்றல் மிகுந்த இசைவாணன் ஒருவன் ஓர் இராகத்தை விரிவாக ஆலாபனம் செய்யும்போது அதன் விரிவிலும், வளைவு, நெளிவு குழைவுகளிலும் ஆங்காங்கே மின்னுகின்ற உணர்ச்சிகளைப் போல.

பைந்தருவின் நீழல்—பச்சை மரத்தின் அடியிலே நிழல். அந்த நிழலிலே ஒரு தண்மை இருக்கிறது. வெய்யிலில் வாடி வந்தவன் அது தருகின்ற இன்பத்தை உணருகிறான். ஆனால் அந்தத் தண்மை உருவில்லாது எங்கோ மறைந்து நிற்கிறது. அதுபோல.

எண்ணப் பெருங் குகையில் இருள் படிந்த மூலையிலே உயர்ந்த கருத்துகள் இப்படி உருவறியாது எழுகின்றன.

அஜந்தாக் குகை ஓவியங்கள் பல ஆண்டுகள் கண்ணிற்குப் புலப்படாது மறைந்திருந்தன. ஆனால் அவை இன்று உலகத்தையே கவருகின்றன. எண்ணங்கள் அவ்வாறு உருப்பெற்று வெளிப்பட்டுப் பலரையும் கவரவேண்டும்; அவற்றிற்கேற்ற கவிதைச் சொல் வேண்டும்.

பண்ணின் எழில் வீச்சில்
பளிச்சிடுமின் தோற்றம்போல்
பைந்தருவின் நீழலிலே
படிந்துள்ள தண்மையைப் போல்

எண்ணப் பெருங்குகையில்
இருள்படிந்த மூலையிலே
எழுந்தாடும் உருவறியா
ஓவியங்கள் எத்தனையோ!

வண்ணக் கருத்தும் உயர்
வாய்மைநிறை குறிக்கோளும்
வடிவில்லா தேங்கினவே
வாய்த்தசொல்லைக் காணுமல்.

மண்ணிற் குரம்ஊட்டும்
விண்ணமுதச் சொல்பெற்ருல்
மனச்சுடரை வடித்தெடுத்து
வைத்திடுவேன் கவிதையிலே

கண்ணிற் படா திருந்த
கலைமணியாம் அஜந்தாவின்
எண்ணரிய ஓவியம்போல்
எங்கும் ஒளி வீசிடுமே.

கவிக்கனல்

அம்புக்கு வில் சிறை. வில் அம்பைக் கட்டுப் படுத்துகிறது. வில்லைவிட்டு வெளியேறிய போது தான் அம்புக்கு விடுதலை. எண்ணங்களுக்கும், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளுக்கும் சொல்லே சிறை. சொல்லையுங் கடந்து உள்ளத்தோடு உள்ளம் பேசுகின்ற உணர்ச் சித் துடிப்பிலே கவி சொல்ல ஆசை.

வில்லெனும் சிறைக் கட்டினை—நீங்கி
வேகங் கொண்டுபாய் அம்பு போல்
சொல்லையுங் கடந் தேகுமோர்—உள்ளத்
துடிப்பிலே கவி சொல்லுவேன்

மின்னல் பேரொளி கொண்டவன்—வெறும்
மேகக் குப்பையை நாடுமோ?
கன்னல் தேனினை உண்டவன்—அந்தக்
கசட்டுச் சக்கையைத் தேடுமோ?

வானப் பூக்களைக் காட்டியே—நல்ல
வையப் பூக்களைக் கூட்டியே
கானத் தீஞ்சுவை ஊட்டியே—வீசுங்
காற்றின் மூச்சினை நாட்டியே

சீறு நாகத் திரையினில்—கடல்
சேரும் நீலப் பரப்பினில்
ஆறு பாய்ந்திடும் ஓசையில்—மலையின்
அசைவிலாத மிடுக்கினில்

காளைப் பைம்மரப் பேச்சினில்—இளங்
கன்னிப் பேரெழில் வீச்சினில்
மோனப் பேரொலி தன்னிலே—நன்கு
மூட்டுவேன் கவிக் கனலையே.

வானப்பூக்கள்—வானிலே மின்னுகின்ற மீன்கள்.

சீறு நாகத் திரையினில்—நாகப்பாம்பு சீறிப் படமெடுத்து எழுகின்றதுபோல ஒலித்துச் சுருண்டு எழுகின்ற அலையில். மோனப் பேரொலி—பேச்சும் ஒலியும் சாதிக்க முடியாததைப் பல வேளைகளில் மௌனம் சாதித்துவிடும். ஆகவே அந்த மோனத்தின் குரல் பேரொலியைவிடச் சிறந்ததாகும்.

பொங்கல்

பொங்கல் புதுநாள் வந்ததுபார்—எங்கும்
பொங்குக அன்பறம் இன்பமுமே!
இங்கெமை வருத்திய துன்பமெல்லாம்—இன்றே
ஏகிட இறைவனைத் தொழுதிடுவோம்

பொங்கொளி ஞாயிறும் எழுந்தனனே—அவன்
பொலிவினில் மாய்ந்திடும் பனிபோல
தங்கிய குறைகளும் சிறுமைகளும்—தலை
சாய்ந்தினி ஓடிடும் திண்ணமதே

செந்நெலும் கரும்பும் விளைந்தனவே— நல்ல
தேன்பொழி மலர்களும் விரிந்தனவே
இன்னலும் பசியும் போயொழிக—நாடு
எழிலுடன் கூடியே நலமுறுக

பிரிவுகள் பேசியே பூசலிட்ட—பழம்
பேதமை தள்ளியே அனைவோரும்
ஒருதனிக்குடும்பமாய் வாழ்ந்திடுவோம்—நம்முள்
ஒற்றுமை ஓங்கிடச் செய்திடுவோம்

தமிழன் திருநாள் பொங்கலென்றால்—அதில்
தமிழன் பண்புகள் பொங்குமன்றோ?
புவியெலாம் சேர்ந்தொரு வீடதிலே—யாரும்
புறம்பிலை என்றசொல் தமிழன்றோ?

யாதும் ஊரெனச் சாற்றியதும்—மக்கள்
யாவரும் கேளிர் என்றதுவும்
மேதினிக் குரைத்தவர் நம்முன்னோர்—இன்று
வேற்றுமை நாமெண்ணல் சரியாமோ?

பொங்கல் திருநாள் வந்ததுபார்—இனிப்
புன்மையும் பகையும் போயொழிக
பொங்குக மங்களம் உலகெல்லாம்—எங்கும்
தங்குக அன்பும் அமைதியுமே.

அலைகள்

வெள்ளைக் குதிரையைப் போலே
துள்ளிக் குதித்திடும் அலையே
வேடிக்கை எத்தனை விந்தைகள் செய்கிறாய்
ஓடித் திரண்டு சுருண்டாய்—பின்
ஓங்கி எழுந்து புரண்டாய் (வெள்ளைக்)

புள்ளிக் கருநாகம் போலே
துள்ளிப் படமெடுக் கின்றாய்
போருக்குச் சென்றிடும் வீரப்படை யென்னப்
பாருக் கணியணி யாக—முன்
பாய்ந்து வெருண்டிடச் செய்தாய் (வெள்ளைக்)

நீலப் பெருங்கடல் வேந்தன்
மேலுக் கெழுந்து கொதித்தே
நெற்றி சுருக்கவும் நீயுடன் தோன்றியே
வெற்றி முரசொலி தருவாய்—சிறு
மின்னல் அரவமும் புரிவாய் (வெள்ளைக்)

மல்லிகைப் பூவினைப் பறித்து
முல்லை மலருடன் தொடுத்து
வண்ணமாய் உன்முடி வைத்து நடமிட்டுப்
பண்ணும் குழைந்திட வந்தே—நிலப்
பாவைக்குச் சூடுகின் றாயோ? (வெள்ளைக்)

சாந்தி

எங்கள் இமயச் சிகரத் துயர்வில்
தங்கும் மோனத் தவமே சாந்தி
கங்கும் கரையும் அளவும் இல்லாக்
கருவான் பெருநல் வெளியே சாந்தி
பொங்கும் கடலிற் புதையும் நீலப்
பொலிவில் வதியும் ஒளியே சாந்தி
மங்கும் பொழுதில் வையம் தனிலே
வைகும் தனிமைத் தெளிவே சாந்தி
சாந்தி சாந்தி சாந்தி

முனிவோர் ஞானச் செறிவால் உணரும்
முடியா மறையின் முடிவே சாந்தி
பனிபோல் வாழ்வென் றரசும் தள்ளிப்
பதுமத் துறைவோன் வடிவே சாந்தி
நனிபே தையரால் அறையும் சிலுவை
தனிலே வளர்வோன் அருளே சாந்தி
கனிவாய் முறுவல் தவழத் தூங்கும்
களிதரு மதலைத் திரளே சாந்தி
சாந்தி சாந்தி சாந்தி

விரிமென் மலரின் நிறைவே சாந்தி
வினைசேர் கலையின் உயிரே சாந்தி
உருகும் அன்போ டுயிர்கட் கென்றும்
புரியும் பணியின் விளைவே சாந்தி
அரிதிற் பெறுநல் லிறைவன் புகழ்சேர்
அடியின் கருணை நிழலே சாந்தி
திரையும் புனல்சூழ் உலகந் தனிலே
பரவும் படியாய்ப் புரிவோம் சாந்
சாந்தி சாந்தி சாந்தி

பதுமத் துறவோன்-புத்தன்.

விடை

வானில் தனித்திலங்கும் வண்ணப் பிறைபோல்
வளரும் அழகுடைய மங்கை நல்லாளே
ஏனிந்தக் காதலென்மேல் என்று கேட்கிறாய்
ஏதும் விடையறியா தேங்குகின்றேன் நான்.

மாலை இளவெயிலில் சோலை தனிலே
வந்ததும் கண்டதும் காதல் கொண்டதும்
மேலும் அது வளரும் விந்தையினையும்
விளம்ப வகையுமுண்டோ மின்னற்கொடியே?

வீணை நரம்பினிற்கும் மெல்லிசைக்குமே
மேவும் தொடர்பதனை சொல்லலாகுமோ?
தேனை அகத்துள் வைத்த செவ்வி மலர்க்கும்
செங்கதி ரோனுக்கும் காந்தம் என்னவோ?

சோர்விற் சுழலுகின்ற கண்கள் தமக்கும்
தூக்கம் அதற்குமென்ன சொந்தம் சொல்லுவாய்?
ஆர்வமுடன் மகவின் கூவல் கேட்டதும்
அம்மம் சுரக்கும் வகை யாரறிவாரோ?

ஓடும் புனல் தனக்கும் ஓங்கும் ஓதைக்கும்
உற்ற பொருத்தமதை ஓதலாகுமோ?
நாடி உனை நினைந்தே வாடுகின்றேனே
நல்லமொழி எனக்குச் சொல்லிடு வாயே,

தோற்றம்

தேனிலா ஊறுகின்ற சேல்விழிகள் யான் கண்டேன்
வேனிலான் வில்போன்ற மென்புருவச் சீர்கண்டேன்
புன்சிரிப்புப் புதுரோஜாப் பூத்திருக்கும் எழில்
[கண்டேன்
கன்னக் குழிக்கவிதை கண்டு களிகொண்டேன்
மதனன் குடியிருக்கும் மார்புகண்டேன்
[சென்றணைக்க
அதிவிரைவிற் பாய்ந்தெழுந்தேன் அடடா நான்
[கண் விழித்தேன்!

விண்ணப்பம்

கருணை வாரிதியே கறைமிடற் றண்ணலே
திருவருட் கென்றன் சிறுவிண் ணப்பம் :—
இப்பிறப் பதனிலோ எப்பிறப் பதனிலோ
தப்பிநா னிழைத்த தவறுகள் எல்லாம்
இன்றெனைச் சூழ்ந்துபே ரிடருற நகைத்து
நின்றன; அதனால் நெஞ்சம் முறிந்தேன்.
மணமுடிந் தின்றுதான் மாதம்ஏ ழாயின.
கணவருக் கென்மேல் கடுகத் தனையும்
அன்பிலை; ஆனால் அவர்மே லிழுக்கிலை.
தந்தை தாய் செய்த தொல்லை தாங்காது...
பெற்றவர் மகிழவே பெண்எனைக் கொண்டனர்.
மற்றிதை யறிந்தும், மனம் அவர் கனிந்து
காலக் கழிவினில் காதலென் மேற்கொளச்
சாலவும் முயன்றேன்; தளர்விலா தவர்க்கு
உகந்தன எல்லாம் ஓதுமுன் செய்தேன்;
அகமலர்ந் தவரும் அடிமையை நோக்கிட
அருளுவா யென்றுனை அண்டிநான் அழுதேன்!
பெருகுமென் வினையால் ஒருபயன் காண்கிலேன்!
ஒருகணம் எனையவர் உற்றுநோக் கிடினும்,
மறுகணம் உயிர்த்து வெறுவெளி நோக்குவார்;
உளத்தினில் அழுந்தியே உருகிநின் றிடுவார்—
சுளித்தெனைப் பார்த்துச் சுடுசொல் கூறினும்,
கெஞ்சிய மொழியால் நெஞ்சினில் நிலைத்த
விஞ்சிய துயரம் விலக்கிட முயலலாம்;
மனப்பண் புடைமையால் வாய்விட் டுரையார்;
புனப்புழுப் புகுந்த போதினைப் போலவே

அகந்துயர் உண்டிட அவலமே ஆயினர்
திகழொளி வதனமும் சீர்குலைந் திட்டார்;
நெற்றியில் வந்ததே ஒற்றைக் கீரலும்;
சுற்றியென் உளத்தினில் சுவைத்திடு நகையும்
இழந்தனர். அந்தோ! இறைவனே இவற்றால்
உழந்துநா னிருக்க உற்றதோர் பேரிடி—
சென்றதோர் இரவினில் சிறிதும் துயில் கொளாது
என்றனூழ் வினையினை எண்ணியே கிடந்தேன்;
தூங்கினர் கணவர் சோர்வுடன்; அறியாது
ஆங்கொரு சுடுசொல் அவர்வாய்ப் பிறந்தது:
'இவளால் என்றன் இன்பந் துறந்தேன்;
கமலா, உன்றன் காதலும் இழந்தேன்'
என்றனர் ஐயகோ இதயம் வெடித்திட.
பொன்றின உளத்துள் பொதிந்த என் கனவெலாம்
என்னநான் செயினும் என்பால் அவர்க்கு
மன்னிய காதல் வரஇனி வழியிலை;
வேற்றொரு மங்கையை விரும்பியே என்பதி
ஆற்றொணு ஏக்கத் தழுந்தினர் அறிந்தேன்.
நாதன்நல் லின்பமே நங்கையர்க் கின்பமாம்.
பேதைநான் அவர்க்கும் பீடையாய் வந்துளேன்.
இறந்தனன் எனினும் உளந்தனில் என்றும்
மறந்தறி யாதஅம் மங்கையை மணப்பர்.
இனியெனக் குலகினில் என்னிருக் கின்றது?
பனிமதிச் சடையாய் பரிவுடன் ஏழையை
இணையடி மலர்களில் ஏற்றருள் வீரே;
கணவர் இன்புறவே கனிந்தருள் செய்வீர்;
இன்னுமோர் பிறவி இருந்திடில்,
என்னுடை நாதனோ டினிதுறப் புரிகவே.

சத்தியம்

சத்தியம் செத்ததோ
தருமம்ஒளி மங்கிற்றோ
உத்தம னெம் காந்தி மகான்
நெஞ்சத்தின் உதிரமது
இத்தரையில் பட்டவுடன்
என்றும் நிலைத்திருக்கும்
சத்தியம் செத்ததோ
தருமம்ஒளி மங்கிற்றோ?
சத்தியத்தின் சோதனையில்
தருமநெறி அன்பஹிம்சை
பக்தியுடன் காத்துநின்ற
உத்தமனெம் காந்திமகான்
நெஞ்சத்தே குண்டேறி
நினைவிழந்த அக்கணத்தே
சத்தியம் செத்ததோ
தருமம்ஒளி மங்கிற்றோ?
கத்தியின்றி ரத்தமின்றி
யுத்தமிட்டு பாரதத்தாய்
கைத்தளையைக் களைந்தெறிந்த
அத்தனவன் திருமார்பில்
அறிவிழந்தான் சுட்டவுடன்
ஆராமா எனும்போதே
சத்தியம் செத்ததோ
தருமம்ஒளி மங்கிற்றோ?

சத்தியத்தைக் கடைப் பிடித்தார்
காந்தியெனல் சரியல்ல
சத்தியமே காந்திமகான்
சத்தியமே அவர் வாழ்க்கை
சத்தியமே அவர் வடிவம்
தரணிக்கோர் புதுச்சோதி
பித்தனொரு பேதையினால்
பிணமாகச் சாய்ந்தவுடன்
சத்தியம் செத்ததோ
தருமம்ஒளி மங்கிற்றோ?
எத்தனையோ துன்பங்கள்
எத்தனையோ சிறைக்கூடம்
இத்தேச விடுதலைக்காய்
எமதண்ணல் தாம் பொறுத்தார்
தாய்நாட்டின் பக்தியிலே
தலைசிறந்தார் என்றாலும்
தாய்நாடோ சத்தியமோ
சத்தியமோ தாய்நாடோ
எதுவேண்டும் எனக்கேட்டால்
இமைப்போதும் தயங்காமல்
சத்தியமே வேண்டுமென்பார்
சாந்தமுனி காந்திமகான்
வையத்தே அன்பாட்சி
வளர்க்கவந்த மெய்ஞானி
மார்பகத்தே குருதி சிந்த
மண்விழுந்தார் என்று சொன்னால்
சத்தியம் செத்ததோ
தருமம் ஒளி மங்கிற்றோ?

இத்தரணி யென்னும்
ஈடேறி உய்யாதோ?
சத்தியந்தான் வெல்லாதோ
தருமநெறி ஓங்காதோ?
என்று மனம் சோர்ந்தேன்
இருள்கூடி நெஞ்சுடைந்தேன்—
அந்தப் பொழுதினிலே
அகக் கண்ணின் முன்பாக
உன்னதமாம் குறிக்கோளுக்
குயிரீந்த மேலோரின்
மன்னுபுகழ் வடிவெல்லாம்
வந்தனவே ஒளிமயமாய்;
எல்லார்க்கும் நடுநிலையாய்
இயேசுமுனி அன்புருவம்
கல்லும் கரைந்துருகும்
கருணை ஒளி கண்குளிர்ந்தேன்;
அன்பென்று பேசி வந்த
அவர் நெஞ்சில் ஆணியிட்டுத்
துன்மதியோர் உடல்வதைத்தார்
தூயமகான் மறைந்தாரோ
ஏசுமுனி மாய்ந்தாரோ
இல்லை யில்லை நாமறிவோம்
வீசுபுகழ் பொங்கியெழ
மேதினியில் ஓங்கிநின்றார்
புத்தனுக்குத் தம்பியவர்
பொன்னடியைப் பின்பற்றி
மெத்தக் கருணையினால்
மீண்டும் வந்த தம்பியிவர்

காந்தி மகான் சாவாரோ
காலனவரைத் தொடுமோ?
சாந்தமுனி சாகவில்லை
சத்தியமும் சாகாது;
ஒருடலில் கட்டுண்டு
உலவி வந்த மெய்ச்சுடர்தான்
சீருடனே மாந்தர்களின்
சிந்தையெலாம் நிறைந்ததுவே.
காயமிது சத்தியமோ
காந்தி யொன்றே சத்தியமே.
காயமைந்து பூதத்தில்
கலந்து மறைந்திடவும்
காந்தியெனும் சத்தியந்தான்
காரீயக் குண்டேறிச்
சிந்துங் குருதியினுல்
சிரஞ்சீவி யாயிற்றே.
ஆண்டொருநூற் றைம்பதிந்த
அவனியிலே வாழ்வனென்றூர்
ஆண்டுக் கணக்குகளை
அழித்துலகம் உள்ளவரை
வாழ வளர்ந்து விட்டார்
வாழியவோ சத்தியமே.
ஆழநினைந் தாலடிகள்
அவனி உய்ய வந்தவராம்
பாரதத்தின் விலங்ககற்றும்
பணியவற்குப் பெரிதல்ல;
பாரினிலோர் புதுநெறியைப்
பரப்பிடவே காந்தி வந்தார்.

அறிவுத் திறமோங்கி
அழிவுக்கே படை செய்யும்
நெறியறியாப் பூமியிலே
நேர்மையன்பு குன்றியதால்
மனிதனெனும் பேரினந்தான்
மாய்ந்தழிந்து போகாமல்
புனிதனிங்கு சத்தியத்தின்
புன்னகையாம் அன்பஹிம்சை
வழியதனைக் காட்ட வந்த
மகாத்மாவென் றறிவீரே.
விழிதிறந்து வாழ்விலவன்
மெய்யுரைகள் கொள்ளாமல்
அணுவைப் பிளந்திடுவோம்
அழிப்போம் பகைவர்களை
எனப் பேசி இறுமாந்தால்
இவ்வுலகம் அழிவெய்தும்;
மாற்றலரை மாய்க்கு முன்னர்
மாநிலமே வெந்தொழியும்.
கூற்றுவனும் அணுப்படையைக்
கொண்டுகளிப் பெய்தாதீர்
மானிடப்பேர் துடைக்க வந்த
மாயமெனத் தானறிவீர்
வீணாய் அழியாதீர்
மேதினியீர் என்றன்பால்
எச்சரிக்கை செய்ய வந்தார்
இன்பமுற நெறி சொன்னார்.
சத்தியத்தின் சோதியவர்
தனிவழியைப் பின்பற்றி

சத்தியம்

இன்புற் றிருந்திடுவீர்
இவ்வுலகம் ஒருவீடே;
துன்பமில்லை போரில்லை
சோதரரே அனைவோரும்;
விண்ணின்பம் பெற்றிடலாம்
விரிந்த உளப் பான்மையுடன்
கண்விழித்து நோக்கிடுவீர்
காந்தியுகம் தோன்றியதே.

வாழ்க காந்தி

குறிப்பு : காந்தி மகானின் பொன்னுடம்பு மறையுமுன்பு நடந்த காந்தி ஜயந்தி விழாவொன்றில் பாடியது.

அன்பினால் ஆளும் ஆட்சி
அவனியில் விரியுமாகில்
மன்பதை இன்ப மெய்தும்
வானவர் வாழ்க்கை கூடும்
என்பதோர் உண்மை தன்னை
இயம்பிய புத்தன் ஏசு
வன்பெரு மரபில் வந்த
மகாத்மனாம் காந்தி வாழ்க!

சத்தியம் என்றும் ஓங்கும்
தர்மமே புவியில் வெல்லும்
கத்தியும் வாளுந் தள்ளிக்
கருத்தினில் அஹிம்சையேற்று!
அத்தனைப் பணிந்து வாழ்வீர்
அல்லலிங் கில்லை என்று
தத்தளித் துயரலைந்த
தரணிக்கே உய்வு சொன்னோன்

சக்கரம் அவனுட் கையில்
சமரவே கீதம் பாடும்
சக்கரம் இன்றுன் கையில்
சாந்தியின் கீதம் பாடும்

தக்கதோர் நெறியை அன்பால்
சமயத்திற் குகந்தவாறு
மக்க ளுக் களிக்கவந்த
மகாத்மா நீ வாழ்க வாழ்க!

வெறுப்பினை அன்பால் வெல்லும்
விதந்தனை வகுத்தாய் உள்ளச்
செருக்கினை அடக்கந் தன்னால்
திருத்திடும் வாழ்வு கொண்டாய்
நெருப்பினைக் கக்கும் வெஞ்சொல்
நேரலார் பகைமை யெல்லாம்
சிரிப்பினால் மறையச் செய்யும்
திறனுடை காந்தி! வாழ்க!

அறிவினைப் பெற்று மாந்தர்
அறவினை துறந்திந்நாளில்
மறவினை எண்ணி வையம்
மாய்ந்திடப் படைகள் கண்டார்
வெறியினைப்போக்கி மேலாம்
மெய்ந்நெறி காட்ட வந்த
பெர்றைதயை அஹிம்சை அன்பாம்
பொன்மொழிக் காந்தி! வாழ்க!

கிரிஷ்ணன் கையில் சுழன்ற சக்கரம் அன்று சமர் செய்ய ஒலித்தது; இன்று காந்தி மகான் கையில் சுற்றுகிற ராட்டைச் சக்கரம் சாந்தியின் கீதம் பாடுகிறது.

இருளும் ஒளியும்

சூரியன் உலகிற் பாதியை ஆள்கின்றான்
இரவரசி மறு பாதியை ஆள்கின்றாள்
அவள் அவன் காதலி
வைகறையில் இரவரசி ஒளியிற் கலக்கின்றாள்
ஞாயிறு அன்புடன் நீட்டிய கைகளில் மறைகின்றாள்
மாலையில் ஒளியிலே இருள் காண்கிறது
காலையில் இருளில் ஒளி காண்கிறது
இரவரசி குளிர்ச்சி தருகின்றாள்
பரிதி வெப்பம் தருகின்றான்
இருவரும் உயிர்களைக் காக்கின்றனர்
இரவு கறுப்பு; தண்மை உடையவள்!
பராசக்தி.
ஞாயிறு சிவப்பு; வெம்மை உடையவன்;
சிவன்.
பராசக்தி பாதி, சிவன் பாதி—
ஒருவரில்லாவிட்டாலும் உலகம் அழியும்.
இரவு சலித்த் உயிர்களின் சோகம் தவிர்க்கின்றாள்
உறங்க வைக்கின்றாள்
கரும் போர்வையை உலகின்மீது போர்த்துகின்றாள்
அவள் உலகத்தின் தாய்
பராசக்தி.
சூரியன் உயிர் கொடுக்கின்றான்
ஒளி கொடுக்கின்றான்
காய்கின்றான்
அவன் தந்தை
சிவன்.

கதிரவனும் இருளரசியும்
எப்பொழுதும் பிரிவதே யில்லை
எப்பொழுதும் தோள் கோத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
எப்பொழுதும் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
உலகத்தைச் சுற்றிப் பவனி வருகிறார்கள்
இரவுப் பகுதியில் நின்றால் ஞாயிறு தெரிவதில்லை
ஞாயிற்றுப் பகுதியில் நின்றால் இரவைக் காணோம்
ஆனால் அவர்கள் தழுவிக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள்
அவர்களை வாழ்த்துகிறேன்!
இருவரில் யார் முன்னே செல்லுகிறார்கள்?
விண் மீன்களை அணிந்து, பிறைப் பொட்டிட்டு
இரவு முன்னே செல்லுகின்றாளா?
பறவைகள் பாடவும், உயிர்கள் ஓடியாடித் திரியவும்
ஞாயிறு முன் செல்கின்றானா?
காலையில்
இரவு கதிரவனை எதிர்கொண்டழைக்கின்றாள்
கதிரவன் சிரித்து வருகின்றான்
மாலையில்
சிவந்த மேகப் பட்டாடை உடுத்து
இருள் கதிரவனைப் பின் தொடர்ந்து நடக்கின்றாள்
அவள் உடையில் பொற்சரிகைகள், பொற்கரைகள்
மின்னுகின்றன.
கதிரவன் சிரித்துக்கொண்டுமுன்னால் போகின்றான்
அவர்கள் பிரிந்தார்களா?
இல்லவே இல்லை
உலகந்தான் அப்படி எண்ணி மயங்குகிறது
கதிரவன் வாழ்க
இரவரசி வாழ்க.

அன்பே
நீ உனது அன்புக் கதிர்களை நீட்டினாய்
நான் உன்னுள் மறைந்து விட்டேன்
உன்னுள் நான்
என்னுள் நீ
உலகம் இதைக் காணமுடியாது
உன்னை ஒருபுறத்திலும் என்னை ஒரு புறத்திலுமே
ஆனால் [காண்கிறது
ஞாயிறும் இருளும் போல
நாம் ஒன்றாகவே இருக்கின்றோம்.

குறிப்பு: காதலால் தூண்டப்பெற்ற உள்ளம் என்னவெல்லாம் கற்பனை செய்து கொள்ளுகிறது! அதன் கற்பனைக்கும் குமுறலுக்கும் ஓய்வுண்டா? எல்லைதானுண்டா? நவநவமாய்க் கற்பனைகள்! நவநவமாய்க் குமுறல்கள்!

பிரிவேற்படும் போது வாடித் துடிக்கிறார்கள் காதலர்கள். பிரிவால் அவர்களுக்கு உலகமே சூனியமாகி விடுகிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு சமயத்திலே பிரிவிலும் தாங்கள் ஒன்றாக இருப்பதாகவே அவர்கள் உள்ளத்தில் கற்பனை எழுகின்றது. இயற்கைக் காட்சிகள் அந்தக் கற்பனைக்குத் துணைபுரிகின்றன.

பிரிவால் நலிந்த ஒரு காதலி காலை நேரத்திலும் மாலை நேரத்திலும் கதிரவனையும் இருளையும் பார்க்கிறாள். காலையிலே கதிரவனை வரவேற்று அவன் மேலே எழுந்து வரவரப் பின் வாங்குகிறாள் இருளரசி. மாலையிலே இருள் முன்னேறக் கதிரவன் மெதுவாக மறைகின்றான். ஒளியுள்ள போது இருளில்லை; இருளுள்ளபோது ஒளியில்லை என்று பொதுவாக உலகம் எண்ணினாலும், கதிரவனும் இருளரசியும் உலகைச்சுற்றி பவனி வரும் போது அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பிரியாது தழுவிக் கொண்டே இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. காலைக் காட்சியும் மாலைக் காட்சியும் இந்த எண்ணத்திற்கு வலிமை தருகின்றன பிரிவால் வாடும் அவளுக்கு இந்த எண்ணம் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அது காதலனுக்கு ஒரு கடிதமாக உருவெடுக்கிறது.

அறிவாய் நீ

காட்சி

மலர்ந்தது முழுநிலா
எங்கே?
நீலக் கடலருகே நீண்டதொரு நிலாமுற்றம்
அங்கே.
சுருளும் அலைமுரலும் அரவக் குழைவினிலே
இனித்தூறும் அன்புச்சொல் இன்னமுது பருகையிலே
முருகன் மறைந்து நின்று முடியிட்ட பிணைப்பினிலே
விரிந்ததந்த வானப்பூ
நெஞ்சமொன்றாய் உயிர் ஒன்றாய்
நிலாமுற்றம் வீற்றிருந்து
தேன்பேச்சும் பேச்சில்லா மோனத் தெளிவுரையும்
கேட்டுவந்த முழுநிலவு மீட்டுமிங்கு பன்முறையும்
வந்துவந்து மறைந்திடவும் வாடிநின்றேன்—
இன்றுமிங்கு சிரித்தந்த வெண்ணிலவு
வந்து தழைத்ததுவே—அது என் மனத்துயருக்
[கிரங்காதோ?

வேண்டல்

வானத்துப் பொன் விளக்கே
(அன்று நீ என்)
வாய்ச்சொல்லுங் கேட்டாயே
நெஞ்சிற் கிளுகிளுத்த நினைவெல்லாம் உணர்ந்தாயே

மொழியறியா ஆசையெலாம் முகச்சுளிவில் கண்டாயே
பேச்சுக்கும் எட்டாத பேரன்பைத் தெரிந்தாயே
கண்டதெலாம் நீ இன்று கனிந்துரைக்க மாட்டாயோ?
நினைவெல்லாம் அங்குசென்று நீ மொழியக்கூடாதோ?
ஏழையிந்தப் பேதைநெஞ்சம்
இன்றும் அன்று போலவேதான்
வெம்பித் துடிப்பதை நீ விளம்பிவிட்டா லாகாதோ?
இருளுக்கு எழில் கொடுக்க இன்பமுடன் வந்தாயே
பிரிவுத் துயர் களையப் பேசிவிட்டா லாகாதோ?
இளமைக் கொதிப்பெல்லாம் என்னைக் குலுக்குதிங்கே
நெஞ்சத்தினில் துடிப்பு நின்றிருக்கும் எல்லைவரை
கொஞ்சமுமே குறையாது கூடிப் பெருகிவரும்.
என்னை யறிந்தோனொருவன் இருக்கின்றான் என்பதனால்
வாழ்கின்றேன் இந்த வாய் மொழியும் பொய்யாமோ?
நீயிந்தப்பேச்செல்லாம் நீட்டியங்குச் சொல்லிடுவாய்
அன்றுமிருந்தாய் நீ அறிவாய் நீ எல்லாமும்
உள்ளத் துணர்ச்சியெல்லாம் உள்ளபடி கூறிவிடு
அதன் பின்னர் எப்படியோ ஆனபடி ஆகட்டும்.

ஜேய் ஹிந்த்

பல்லவி

ஜேய் ஹிந்த் ஜேய் ஹிந்த்
ஜெய ஜெய ஜேய் ஹிந்த்!

சரணம்

அடியடா முரசம்
ஆர்த்தெழுந் தாடடா
அன்னை கை விலங்குகள்
அகன்றன காணுய் —ஜேய் ஹிந்த்

இன்னுயிர் தந்தவள்
ஏக்கமுந் தீர்ந்தே
புன்னகை புரிந்தாள்
பொன்முடி சூடினுள் —ஜேய் ஹிந்த்

சிறுமைகள் மாய்ந்தன
சீரெலாம் பெருகிடும்
வறுமையில் வாடிய
மக்களும் ஓங்குவார் —ஜேய் ஹிந்த்

இன்பமும் அன்பும்
எங்குமே பொங்கிட
அன்னையெம் பாரதி
அறம் வளர்த் திடுவாள் —ஜேய் ஹிந்த்

அனைவரும் சோதரர்
அவனியோர் வீடாம்
எனும்நெறி நாட்டுவாள்
யாவரும் வாழவே —ஜேய் ஹிந்த்

வாழியெம் மன்னை
வாழிய உலகம்
வாழிய அன்பறம்
வாழிய வாழிய —ஜேய் ஹிந்த்

குறிப்பு : பாரதநாடு சுதந்திரம் பெற்ற நாளன்று பாடியது.

நாணம்

நேற்றும் தயங்கினேன் இற்றைநாள் திண்ணமாய்
உள்ளந் திறந்தென் அன்பெலா முரைப்பேன்
என்றே நாள்தொறும் நாளெலாம் எண்ணியும்
அந்தியிற் காதலர் வந்திடும் வேளையில்
மொழியறியாது மூங்கையாய்
குழல்வளை திருத்தி நிற்கிறேன் தோழி.

மேலே பற

மனமே
கற்பனைப் பாராசாரி மீதிவர்ந்து
வானிலே பற!
மேலே மேலே பற!
இன்னும் மேலே பற!
விண்ணிலேயுள்ள அமுதத்தை
மண்ணுக்குக் கொண்டுவா.
வாழ்க்கையின் குறுகிய பாதையிலே உழன்று
கீழ் நோக்கி நில்லாதே;
உனது கனவுக் கண்களின் பரந்த நோக்கிலே
உலகம் உய்ந்திடுக.
உனது பார்வை மேல் நோக்கியே உயர்க.
நீல விசும்பிலே கழுகு உயர்ந்து பறக்கிறது;
ஆனால் அதன் பார்வை யெல்லாம் நிலத்திலே.
கழுகுப் பார்வை உனக்கு வேண்டா.
மேலே நிமிர்ந்து பார்.
கழுகாகிலும் வானிலே பறக்கிறது.
மண்ணுக்குக் கீழே சேற்றிலே நெளிகிறது புழு—
பார்வையெல்லாம் சேற்றிலே; வாழ்க்கையெல்லாம் [சேற்றிலே
புழுவுக்குக் கழுகு மேல்.
நீ புழுவாகாதே; கழுகும் ஆகாதே.
அப்பாலுக்கும் அப்பாலே உயர்ந்து செல்.
இன்பமெல்லாம் கொண்டுவா.
எனக்கு எனக்கு என்று பேசாதே.

மேலே பற்

எல்லாம் எல்லோருக்கும்—
இன்பமே எண்ணுவாய். அன்பே எண்ணுவாய்.
மனமே
கற்பனைப் பாராசாரியின் பிடரி பிடித்து
தாவி ஏறிப் பாய்ந்து பற
நீ ஹோமா
நீ ஹோமா
ஹோமாவைப் போல் மேல் நோக்கியே பற.
மனமே நீ ஹோமா
ஆமாம் நீ ஹோமா

குறிப்பு : ஹோமா என்பது மேல் நோக்கியே பறக்கும் ஒரு கற்பனைப் பறவை. மேல் நோக்கிப் பறக்கும் போதே அது முட்டையிடும். முட்டைகள் பூமியில் விழாமல் வானிலேயே குஞ்சுகளாக மாறி அவையும் மேல் நோக்கிப் பறக்கும். இது ஞானிகளின் கற்பனைப் பறவை.

செல்லடா!

பல்லவி

செல்லடா! செல்லடா!
முன்னெழுந்து மேலும் மேலும்
செல்லடா! செல்லடா!

சரணம்

முன்வைத்த காலைப்
பின்வைக்க லாகுமோ?
உன்னத வாழ்வெலாம்
உச்சியி லுள்ளது—செல்லடா!

உச்சியென் றாலும்
உள்ளம் மலைக்காதே
கச்சை வரிந்தே
கட்டிப் புறப்பட்டுச்—செல்லடா!

சுடர் ஒளி போலவே
தொலைவினில் காணுது
படர் ஒளிக் கதிர் வீசிப்
பார்புகழ் மணிமுடி—செல்லடா

தாய்சிறப் பெய்தவே
சாவை எதிர்த்துநீ
பாய்புலி நாணிடப்
பார்வை மிடுக்குடன்—செல்லடா!

ஆரடா அங்கே
அணியைக் குலைத்தவன்?
பாரடா முன்னால்
பாரத னல்லைநீ—செல்லடா!

அங்கம் தளர்ந்தாலும்
நெஞ்சம் தளராதே
பொங்கும் குருதியில்
புன்னகை செய்துநீ—செல்லடா

ஐம்பது கோடியாம்
அனைவர்க்கும் பொதுவாக
இன்பங் கிடைத்திட
எட்டியே தாவி நீ—செல்லடா!

கார்த்திகைப் பிறை

காத்திகைத் திங்கள் கருமேகம் வானத்தைப்
போர்த்துச் சளசளெனப் பூமழைதான் பெய்கிறது.
விடாத மழைதன்னில் வெம்மை தணியுமென்றே
கெடாத கதிரோனும் கண்மறைந்து திரிகின்றான்!
ஊரெங்கும் தண்ணீர் ஊற்றெடுத்துப் போகிறது;
காடெங்கும் வித்திட்டுக் கரும்பச்சை தான் தரித்து,
ஓங்கிவந்த சோளம் உழவன் மனம் வாடச் [வில்லை
சோர்ந்து வெளுத்ததுவே; செங்கதிர்கள் தோன்ற
எப்பொழுதும் மாலை இளவெயில் போலேதோன்றும்
ஒப்பரிய காலமதில் ஒருமாலைப் போதினிலே
தென்னஞ் சிறுதோப்பைத் தேடியே சென்றங்கு
சின்னஞ் சிறுமழலைச் சிங்காரப்[illegible]சுடைய
நாகணவாய்ப் புட்கள் நாவொடுங்கி வீற்றிருந்து
நாளும் நனையிறகை நடுங்கி யுலர்த்துகின்ற
தோற்றமதில் நெஞ்சம் தோய்ந்திடவே வீற்றிருந்
ஆற்றப் பெருஅமைதி அரசு செலுத்திற்று; [தேன்
ஓலை நுனியில் ஒளிர்முத்துப் பூத்ததுபோல்
ஆலும் துளிவிழுந்து அமைதி பெருக்கிற்று.
சோம்பி எருமைகள்போல் தூங்கியே ஊர்கின்ற
மேகத் திடையிருந்து மெல்ல விழுவதுபோல்
இருள் கூட லாயிற்று; இன்னும் பரவவில்லை.
ஒருமேகம் மேற்கில் உயரப் பறந்ததுபார்!
கண்டேன் கருந்திரைதான் கருணை புரிந்திடவே;

கண்டதொரு காட்சி கற்பனைக்கு மெட்டுமோதான்?
நிலவின் இளங்கீற்று! நான்கண்டேன்! நான்
[கண்டேன்!
உலக மகள் நுதலில் உவமையில்லாப் பட்டமதோ?
பைங்கொண்டற் பார்வதியைப் பாகத்தில் வைத்
[துப்பின்
சங்கரனார் தஞ்சடையில் தான்தரித்த தனிக்கலையோ?
மதனன் இளவேனில் வருநாளில் தானேந்தப்
புதிதாய் அமைந்ததொரு பேரழகுப் போர்வில்லோ?
கந்தருவச் சிறுமியர்கள் கருநீலவான் கடலில்
உந்திவிளை யாடும் ஓடத்தின் ஒளியுருவோ?
கைவளையைத் திருத்துதல் போல் கடைக் கண்ணால்
காதலனை
மெய்யாகப் பார்த்து வியப்புற்று மெய்சிலிர்த்த
நாணத்திடை நடஞ்செய் குறுநகையின் தனிவடிவோ?
காணக் கிடைக்காத கார்த்திகைமூன் றும்பிறையே;
கலையொன்று கொண்டே கவின்பெருக்கி நிற்கின்றாய்
அலையமுது தான்பெய்ய அன்றுவந்த பொற்கிண்ணமீ!
என்றெண்ணி நான்நிற்க இளஞ்சிறுமி மின்வளைவு
சென்று மறைந்தனளென் சிந்தை திறைகொண்டே!

நினைவு அலைகள்

நெஞ்சிலே ஆயிரம் ஆயிரம் கிளர்ச்சிகள், எண்ணங்கள், ஆசைகள் எழுந்து ஓயாமல் அலை மோதுகின்றன. ஆனல் இருபதாம் வயதிலே, இளமையிலே அவற்றின் போக்கே வேறு; ஐம்பதாம் வயதிலே முதுமை எய்துகின்ற காலத்திலே அவற்றின் போக்கே வேறு. எல்லோருக்கும் அல்ல—பெரும்பாலோருக்கு.

இருபதில்:

மண்ணிலே உயர் தேவநல் லின்பத்தை
வளரச் செய்துநான் யார்க்கும் வழங்குவேன்!
விண்ணிலே அந்தத் தாரகைக் கூட்டத்தில்
வீடமைத்துப் புதுஉல காக்குவேன்;
கண்ணிலே ஒளி காட்டும் அழகியர்
காதல் என்றிடில் சாதலுக் கஞ்சிடேன்;
தண்ணென் மாமதி தன்னைப் பிழிந்துமே
சாறெடுத்துமின் தங்கமும் பண்ணுவேன்.

மாந்தர் யாவரும் ஓர்நிலை தன்னிலே
வாழும் இன்பச் சமூகத்தை நாட்டுவேன்;
சாந்தி அன்பறம் எங்கும் தழைத்திடத்
தளர்விலா துழைத் தேவெற்றி கூட்டுவேன்;
கூந்தல் நீண்ட இளங்கொடி மேனியர்
கூறிடிற்கட லேழும் சுருட்டுவேன்;
காந்த மின்பொறி ஞான மனத்தையும்
கண்டுழைப்புச் சலிப்பை வெருட்டுவேன்.

ஆண்டு நூறுக்கு மேலிங்கு யாவரும்
　　அமரவாழ்வு பெறவழி காணுவேன்;
யாண்டும் பூவும் பொலிவும் கலைகளும்
　　ஈண்டி ஓங்கும் பலபணி பூணுவேன்;
மூண்டகாதல் மடந்தை முறுவலில்
　　மோதும் உள்ளக் கருத்தும் முடிப்பன்யான்!
நீண்ட நல்லின்ப வீடிது தானென
　　நீள் நிலத்தையும் மாற்றி அமைப்பனே.

ஐம்பதில்

மண்ணிலே யெனக் குள்ளதெண் காணியே,
　　மற்றோர் காணி பிடித்திடச் சூழுவேன்;
வெண்ணெய் போலொளிர் சுண்ண நற் சாந்தினால்
　　வீடுகட்டி நான் சொந்தமாய் வாழுவேன்;
பெண்ணிலே யொரு பேதையைக் கொள்வதால்
　　பிறவி நோய்தனைப் பெற்றதைத் தேர்ந்துளேன்
பண்ணும் ஊழியர் தம்மைப் பிழிந்துமே
　　பங்கயத் திருச் சேர்க்கவே நாடுவேன்.

மாந்தர் யாவரும் ஓர்நிலை யென்னுமோர்
　　மாற்றம்பொய்க் கதையெனக் கண்டுளேன்;
காந்தி கொண்டபொற் காசுகள் ஈட்டலே
　　கருதுவேன் இனிக் கனவுகள் கண்டிடேன்;
கூந்தலுக் கொரு வாசநெய் வேண்டுவார்
　　கூறைச்சேலை நகையெனக் கூவுவார்
சாந்தியோ டிங்கு வாழவிடு வரோ?
　　சற்றுமில்லை நான் முற்று மறிந்தனன்.

மீண்டு மோர்முறை சோதிடம் பார்ப்பதும்
விரைவில் பெண்ணுக்கு மன்றல் முடிப்பதும்
தூண்டில் போட்டுச் சீபார்சு பிடித்துமே
துரைத்தனப் பணி மகனுக்கு வாங்கலும்
மாண்டு போகுமுன் செய்திட வேலைகள்
வரையிலாதன கையி லிருப்பன
நீண்டிருக்கும் பொதுப் பணி செய்யவே
நேரமிங்கெனக் கேதுநீர் சொல்லுவீர்?

சோதனை

அன்பொரு வடிவுகொண் டமர்ந்தது போலப்
பொன்னொளிர் வதனப் புத்தனு மிருந்தான்—
வந்தனன் இடிக்குரல் வளையெயிற் றரக்கன்
வெந்தழல் பொங்கும் விழிதமைப் பிதுக்கி
வானமும் அதிர்ந்திட வையமும் துளங்கிட
மோனமும் கலைந்திட மொழிக்கனல் சொரிவான்;
"அன்பர சுலகினில் அமைக்கவோ நினைத்தாய்?
அன்பினைப் பகைமை அழித்திடல் காண்பாய்;
உன்றனை விழுங்கிநான் ஒழித்திடுவே னிதோ"
என்றனன். சாந்தியின் இருப்பிட மன்னான்
கமலமென் கையினைக் கருணையால் மலர்த்தி
அகமதில் சினமோ அச்சமோ இலாமல்
செவ்விதழ் அரும்பிய சிறுநகை தவழ
இவ்வித முரைப்பான்; "இன்னுயிர்த் தோழனாய்
உன்னையும் கொண்டனன்; உகந்தது புரிவாய்"
என்னுமிம் மொழிகேட் டெல்லையில் விண்ணிடை
ஓங்கினின் றுருமிய உரித்தவாய் அரக்கன்
ஆங்கொரு புறவின் வடிவினை அடைந்தான்.
"அன்பினைப் பகைமையால் அழிக்க வொண்ணாதே;
என்பும் பிறர்க்கென இருப்பவர் வெல்லுவார்,
நித்திய வாழ்வினில் நிலைபெற் றிருப்பார்,
சத்தியமிது" வெனச் சாற்றினன், பறந்தான்
ஐயனின் மனத்திடன் அறிந்திடப்
பொய்யுரு வெடுத்துப் போந்தவத் தேவனே.

வளையெயிற்று-வளைந்த பற்களையுடைய; துளங்கிட-நடுங்கிட.

மனங் கசந்து போனதுவோ

அன்பின் திறங்காட்டி
　　அனைவருக்கும் சுகம் பெருக்க
இந்நிலத்திற் கேகவைத்தாய்
　　எத்தனை பேர் என்னிறைவா!
ஆசியநற் சோதியென
　　அன்று வந்தார் ஒரு புத்தர்;
ஏசுமுனி பின் வந்தார்
　　எருசலத்தின் தவப் பயனாய்—
எம்மிடையே காந்தி வந்தார்
　　இன்னருளின் குரல் கேட்டோம்.
மும்மதிகள் சூழ்ந்தொளிரும்
　　மும்மணிகள் பல கண்டோம்.
ஐயனுரை பாரிலெங்கும்
　　அசோகன் பரப்பியபின்
மெய்யினிலே ஆணியிட்டார்
　　வீணர் கிறிஸ்து நாதருக்கு.
இந்தியமண் மீதது போல்
　　என்றேனும் நிகழ்ந்திடுமோ
என்றுரைத்துப் பெருமை கொண்டோம்.
　　இந்நாளில் தலைகுனியப்
பாரதத்தின் தந்தையவர்
　　பைங் குழந்தை நெஞ்சினிலே
ஈரமிலா வெறிக்கிறுக்கால்
　　ஈயமிட்டுப் பழிகொண்டோம்.

காந்திமகான் அன்புரையும்
 கன்னித்தாய் சேய்மொழியும்
சாந்திவளர் கௌதமனூர்
 சாற்றியதும் மறைந்தனவே!
கருணைப் பெருங்கடலே,
 கருதறிய நற்பொறையே,
குருட்டுச் சுயநலத்தின்
 கொடுமையிலும், நீதந்த
அறிவை முறைப்படுத்தி
 ஆய்ந்துணராச் சிறுமையிலும்
கறைபட்டுக் குறியிழந்த
 கண்திறவா மாக்களிடம்
தந்தையுன்றன் உளத்தினிலே
 தயை ஓங்க வழியுண்டோ?
இன்னுமுமக் கெங்களிடம்
 இரக்கம் பெருகிடுமோ?
மக்களினம் செய்கின்ற
 மதியீனம் பொறுப்பாயோ?
தக்கவரை மேன்மேலும்
 தரணிக்குப் போக்குவையோ?
மனங்கசந்து போனதினல்
 மன்பதையைத் தான் முடிக்க
அணுகுண்டை அனுப்பினேயோ?
 அறிந்திலனே என்னிறைவா.

மானிடா எழுக

1

மாண்பு மிக்குடைய மானிடா எழுக!
வையகந் தன்னை வானக மாக்குக!
புன்மையும் சூதும் பொய்ம்மையும் செய்து
உன்பே ரினமே ஒழிந்திடப் புரியேல்.

2

இறைவன் படைப்பினில் இந்தநல் லுலகம்
ஒருபிடி மண்ணதில் ஓரணு நீதான்!
ஆயினும் உலகோ டகிலாண் டங்களும்
சாயவும் துளங்கவும் தழைத்து மேலோங்கவும்
வலியுடை எண்ணம் மனத்தினிற் கொள்ளும்
அலகிலா ஆண்மையோ டமைந்தவன் நீயே;
மாண்பு மிக்குடைய மானிடா எழுக.
வையகந் தன்னை வானக மாக்குக.

3

இறைவன் நினைக்குமுன் எழுந்திடும் உயிர்களில்
சிறுபுழு முதலாச் செறிந்தவை நாடில்
எண்ணிறந் தவையாம்; இவைகளுள் ஒருவன் நீ;
என்னினும் வரிப்புலி இடிக்குரற் சீயம்

மதம்படு கரியெலாம் வணங்கிட அடக்கும்
முதற்படுந் திறமையில் முதிர்ந்தவன் நீயே.
மாண்பு மிக்குடைய மானிடா எழுக
வையகந் தன்னை வானக மாக்குக.

4

ஞாலமீ துன்றன் நனிசிறு வாழ்க்கையும்
காலவெள் ளத்தினிற் கண்டதோர் திவலையாம்;
உண்மையிஃ தாயினும் ஒதுமக் காலமும்
வண்மையாற் கடந்து வாழ்ந்திடும் செயல்கள்
விண்ணுளோர் கண்டு வியப்புறும் படியாய்ப்
பண்ணிடும் அருந்திறல் படைத்தவன் நீயே;
மாண்பு மிக்குடைய மானிடா எழுக
வையகந் தன்னை வானக மாக்குக.

5

அழிந்துபோ யொருநாள் அனலிடை மூழ்கி
ஒழிந்திடும் யாக்கையை உடையவன் ஆயினும்
செயற்கரும் பணியால் தீஞ்சுவைக் கலைகளால்
உயிர்க்குளே நின்றிடும் ஒருவனை அறிவதால்
என்றும் புவிதனில் இருந்திடும் சிறப்பினை
நன்றுநீ கொண்டனை; நலமெலாம் பெருகவே
மாண்பு மிக்குடைய மானிடா எழுக
வையகம் இன்றே வானக மாக்குக

காதலிக்குக் கடிதம்

'கறுப் பெ' ன்றுனைப் பழித்தார்
கவலை நான் கொள்ளவில்லை?
'விருப்புற்று நீ யுரைக்கும்
வேல் விழிக ளெங்கெ'ன்றார்.
மதுவில் மயங்கிடுங் கார்
வண்டு நிகர் நின் கண்கள்
வதியும் ஒளி யறிய
மதியில்லார் என் நண்பர்;
'பார்த்த பல மங்கை யெலாம்
பஞ்சத் தழ கென்பாய்,
சீர்த்தி மிகும் அஜந்தா வின்
சித்திரம் போல் வேணு மென் பாய்
எங்கடா நீ புகழ்ந்த
எழிலெல்லாம்? உன்மனதை
இங்கே பறி கொடுக்க
என்ன தான் கண்டு விட்டாய்?'
என்றே பல பல வாய்
ஏளனங்கள் பேசுகின்றார்;
குன்றா உயிர்க் காதல்
கொழுந்திடச் செய்யுனை யறியார்
நகைப்பைக் கண்டொரு சிறிதும்
நான் சோர வில்லை; இன்று
முகங் கோணி உரை சொன்னாய்
முடிவில்லை என் துயர்க்கே.

நீல மலர்க்கண்

நீல மலர்க்கண் ணிரண்டு—என்றன்
நெஞ்சை மயக்கிடும் வண்டு
மாலை இருளென வளரும்—அவள்தன்
மைக்குழ லில் உளம் தளரும்

கன்னக் குழிமதுத் தேக்கும்—அதுவென்
காதலை மீறியுண் டாக்கும்
மின்னைப்போல் தோன்றும் சிரிப்பு—கொஞ்சம்
வேறுபட் டாலெங்கும் நெருப்பு

கொஞ்சும் மொழிகுயி லோசை—அதிலே
குமிழியிட் டோங்குமென் னாசை
கஞ்ச மலர்முகைக் கொங்கை—ஏந்துங்
கவின்நிறை வாளந்த மங்கை

அமுதுடன் வந்தசெய் யாளோ—என்மேல்
அன்பு சிறிதும்செய் யாளோ
எமனுக்கு நானின்று தத்தம்—மீட்கவே
எண்ணிடு மோஅவள் சித்தம்?

அடிமையின் வேண்டுகோள்

என்மனைக் கேகிடும் இவ்வழி அறிவேன்—
மனைவியும் அங்கே வழிபார்த் திருப்பாள்;
இரவெலாம் என்றனைக் காணு தேங்கிக்
கவலையால் உள்ளம் கசிந்தழு திருப்பாள்;
குழந்தைகள் இரண்டும் குலைகாய்ந் திருக்கும்;
கண்ணீர் வடித்துக் கதறியே துடிக்கும்;
ஆயினும் அவ்விடம் போயென் செய்வது?
கையினில் இருந்த காசெலாம் கடையிலே
கள்ளின் வெறியிலே கரைந்துபோய் விட்டது.
வாய்வழிந் தோடிய பேய்க்கள் நனைத்திடத்
தலைதனைப் பாதையில் சாய்ந்துநான் இரவெலாம்
உருண்டு கிடந்தேன் உணர்வில் லாமல்;—
இந்தமு கத்தினைக் கொண்டுநான் இல்லம்
எப்படிச் செல்வது? என்னைக் கண்டதும்
துயரெலாம் மறைத்துச் சிறுநகை காட்டி,
வந்தழைத் தேகும் மனைவியின் முன்னே
வெறுங்கை நீட்டினல் பருக்கையும் வேகுமோ?
வாடிய வயிறுகள் மகிழ்ந்து நிறையுமோ?
அப்பா எனவரும் அருமைக் குஞ்சுகள்
உப்புக் கூழும் உண்டிட லாகுமோ?
சீச்சீ இந்தச் சிறுமையேன் செய்தேன்?
மதியிழந் தொவ்வொரு மாலையும் அந்தக்
கடையினை நோக்கியே காலிழுக் கின்றது;
காலையில் பிறக்கும் உறுதியும் கவலையும்
மாலையில் மறைந்திடும் மாயமென் தெரியேன்.
மறைந்து மறைந்துநான் வளர்த்தஇப் பழக்கம்
இறுகப் பிடித்தெனை என்றும் அடிமையாய்ச்
செய்ததே அந்தோ! சீரெலாம் குலைந்தேன்.
வாட்டமே அறியா மனைவியும் வாடவும்;

வறுமையும் பிணியும் மனைதனில் புகவும்
சிறுமைநான் செய்தேன், தேனினும் இனிப்பினுள்
மறுகிட ஒருநாள் குடிவெறி மயக்கினுல்
தடிகொண் டடித்தேன்; சத்தியம் தவறினேன்,
கடையிருந் தால் நான் கடைத்தேற லேது?
பிடியதி லிருந்து பிழைத்திட வேறொரு
வழியெனக் கில்லை; மக்களின் சார்பாய்
அரசியல் நடாத்தும் அறிஞரும் இந்த
அரக்கனை இன்னும் அழித்திடா தேனோ
இங்கும் அங்குமாய்த் தடைவிதிக் கின்றார்!
அதனுல் வரும்பணம் அடிமையென் போல்வார்
குழந்தைகள் வயிற்றினில் கொட்டிய நெருப்பிலும்
முதிர்நடை தளர்ந்த முதியோர் பதைப்பிலும்
மதிநிகர் மனைவியின் வாடிடும் நெஞ்சினில்
பாய்ச்சிய தீயிலும் பண்ணிய தல்லவோ?
பணமிதைக் கண்ணினுல் பார்க்கவும் தகுமோ?
வழியினிற் கடைவலை வைத்தெமைப் பிடிக்கும்
வழிப்பறிக் குதவியாய் வாழ்வதோ அரசு?
சிந்தையை மயக்கித் திருடிடும் பொருளால்
நாட்டினை ஆண்டிடும் நாகரிகத் தோரே!
நொந்திடும் ஏழையின் நிந்தையும் சாபமும்
கள்ளுப் பணத்தினில் கண்டறி யீரோ?—
ஆதலால் மதுவாம் அரக்கனை இன்றே
மாய்த்திடுவீரே? மதியிழந் துள்ளோர்
விலங்கினை உதறி விழிபெற்று
நலங்குலை யாமல் நாட்டினில் வாழவே.

குறிப்பு : அரசாங்கத்தார் சில மாவட்டங்களில் மட்டும் மதுவிலக்கை அமலுக்குக் கொண்டுவந்து மற்ற இடங்களிலும் அதைக் கொண்டு வருவதா, கொண்டு வந்தால் வருவாய் குறையுமே என்று எண்ணித் தயங்கிய காலத்தில் பாடியது.

யவனன் பாட்டு

கிளையில்லை நிழலில்லை
பூவில்லை கனியில்லை
பொன் பசுமை கரும் பச்சை இல்லை
தழையில்லை தழைத்திடவும் இனியோர்
அரும்பில்லை மொக்கில்லை
வேரில்லை மேதியினில் பற்றில்லை
மென்காற்றின் தழுவலினால் விளையும்
சிலிர்ப்பில்லை கலகலப்பும் இல்லை
தேடிவந்து பாடிமகிழ் சிறு பறவை இல்லை
பாலைவனம் வீழ்ந்த இந்தப் பருமரத்தைப் போலே
ஆருமில்லாத் தனியானேன் ஆஹாஹா யுத்தம்!

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் உயிர் தப்பித் தன்னந் தனியனாய் இந்தியாவில் தஞ்சம் புகுந்த யவன தேசத்தான் ஒருவன் பாடுவதாகத் தழுவற் கவிதை. கிரேக்கநாடு போரிலே பெரிதும் துன்புற்றது. மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் மாண்டனர். ஒரு கணத்தில் மனைவி மக்கள் உற்றார் உறவினர் அனைவரையும் இழந்தவர் எத்தனையோ பேர். அவ்வாறு துயருழந்த ஒருவன் எண்ணங்களை இது தெரிவிக்கிறது.

யாரது?

யாரோ என் கதவைத் தட்டுகிறார்கள்.
யாரது?
யார் என்று கேட்டால் பதில் வருவதில்லை.
நானோ கதவைத் திறந்து பார்ப்பதுமில்லை—
உண்டும்
குடித்தும்
ஆடியும்
பொழுதைக் கழிக்கிறேன்!
கதவை யாரோ இடையிடையே தட்டும் ஒலி
மட்டும் ஓய்வதில்லை
திடுக்கிட்டு ஒரு விநாடி நின்று பார்க்கிறேன்.
உள்ளத்திலே ஓர் ஒளி மின்னுகிறது.
யாரது என்று கேட்கிறேன்.
பதில் வருவதில்லை.
நானும் கதவைத் திறப்பதில்லை.
மறுபடியும் எனது கேளிக்கைகளில் முழுகிவிடுகிறேன்.

இடையிடையே யாரோ பொறுமையாய்க் கதவைத்
தட்டுகிறார்கள்.

ஆனால் என் களியாட்டங்களை விட்டுப் போய்க் கதவை
திறந்து பார்க்க எனக்கு விருப்பமோ எண்ணமோ
இல்லை.

வாழ்க்கைப் பயணம்

ஓடக்காரா
என்னை நீ எங்கு தள்ளிச் செல்லுகின்றாய்?
கொந்தளித்துக் குமுறும் வெள்ளத்தில் அலையவைத்தாய்
பாறைகளில் மோதி வேடிக்கை பார்த்தாய்.
சேற்றிலே புதைந்து அலமரச் செய்தாய்.
பயணம் தொடங்கியது முதல் ஒரே கவலை; ஒரே கலக்கம்.
இன்பமென்று கண்டதெல்லாம் கனவாகிவிட்டதே!
சிறிதாவது அமைதி உண்டா?
ஓய்வுண்டா?

ஓடக்காரா, உனக்கு இரக்கமில்லையா?
மோதி அடிபட்டு ஓடமும் கலகலத்துப் போய் விட்டதே?
அந்திப் பொழுதும் நெருங்கிவிட்டதே?
இனியாவது அமைதியான நீரில் செல்லலாகாதா?
இப் பயணம் எப்பொழுதுதான் முடியுமோ?
உறங்கிக் கிடந்தும், விழித்துச் செல்வதுமாய்
எத்தனை காலந்தான் கழியுமோ?
எத்தனை உடைகள் மாற்றி மாற்றி அணிவதோ?
ஓடக்காரா
இன்னும் கருணை பிறக்கவில்லையா?
என்னைக் குறியிடம் கொண்டு சேர்க்கமாட்டாயா?
நான் உன்னைக் கெஞ்சுகின்றேனே?

வேறு நான் என்ன செய்ய முடியும்?
எல்லாம் உன்ருல்தானே ஆக வேண்டும்?
நீ செலுத்திருல் நான் போகிறேன்,
நீ ஓடக்காரன்; நான் ஓடம்.
நீயின்றி நானென்ன செய்ய இயலும்?
ஓடக்காரா, இன்னும் அருள் சுரக்கவில்லையா?
என்னை நீ எங்கே தள்ளிச் செல்லுகின்ருய்?

அழைப்பு

இளைஞனே எழுந்து நில்
தளையெலாம் இன்றே தகர்த்திடு;
அரியவும் பெரியவும் புரியவந் தவன் நீ
இளைஞனே எழுந்து நில்.

அன்னையும் அழைத்தனள்
இன்னுமா உறக்கம் எழுந்து நில்;
இன்ப மனைத்தும் கொணர்ந்திடத் துணிந்திடு;
இளைஞனே எழுந்து நில்.

சோம்பலும் சோர்வும்
போம்படி தோளினைப் புடைத்திடு;
வானையும் பிளந்திடும் வன்மைகொண் டவன்நீ
இளைஞனே எழுந்து நில்.

சண்டமா ருதம்போல்
எண்டிசை தன்னிலும் ஏகிடு
புதுப்புதுக் கலைகளும் புதுப்புதுப் பொறிகளும்
புதுமையிற் புதுமை செய்.

பழமையின் உயர்வையும்
அழகையும் நன்குய் அறிந்திடு;
உன்னரும் மறைகள் உயர்கலை உடையாய்
இளைஞனே எழுந்து நில்.

குமரியிற் குடைந்திடு
இமயவான் உச்சியில் ஏறிடு
தாய்தரும் இணையிலாத் தனமெலாம் அடைந்திடு
இளைஞனே எழுந்து நில்.

ஞாலமின் புறவே நன்மை செய்
காலம் வருமெனக் காத்திருப் பவன் செயான்
இன்றே செய்திட இன்னே செய்திட
இளைஞனே எழுந்து நில்.

அன்பு வழி

மக்களெலாம் தேவர்களாய்
மாறவொரு வழியுண்டு
மனம் படைத்த பெரும்பயனும்
மனிதனுக்கு வாய்த்திடுமாம்;
தக்கபடி மனம் மலரத்
தந்திரமும் நாமறிந்தால்
தாரணியை விண்ணாடாய்ச்
சமைத்திடலாம் ஐயமில்லை.
மனம் என்னும் பெருங்குரங்கு
மாயத்தின் பெருஞ்சூழ்ச்சி
வாழ்வெல்லாம் தந்திடவும்
தாழ்வெல்லாம் சூழ்ந்திடவும்
கணத்தினிலே சொர்க்கமதும்
கணத்தினிலே பாழ்நரகும்
காட்டவல்ல மனக்குரங்கு
கடவுளரின் பெருங்கொடையாம்.
மாயமனக் குகையினிலே
மச்சுண்டு; மேல்மாடம்
வாழ்ந்திருப்போர் தேவர்களாம்;
மற்றந்தக் கீழ் நிலையில்
தாயறியா விலங்கினங்கள்
தலையில்லாப் பெரும்பேய்கள்
தாழ்வளிக்கும் உணர்ச்சியெல்லாம்
தங்கியுறை பெருநரகம்

அன்பரசு வீற்றிருக்கும்
　　அருளாட்சி மேல் நிலையில்;
அவ்வாட்சி ஓங்கிவிட்டால்
　　அனைத்துலகும் இன்பமன்றோ?
அன்புசெய்தால் தேவநிலை;
　　அதையழித்தால் விலங்காவோம்;
ஆதிமுதல் தொடர்ந்துவரும்
　　பூதகணத் திரையாவோம்.
ஆற்றல்மிகும் மானிடனே,
　　அறிவாலும் மனத்தாலும்
அற்புதமாம் கற்பனைகள்
　　அவை செயலில் வெற்றிகண்டாய்;
காற்றினிலே பறந்து சென்றாய்;
　　கலைகள் பல.தோற்றுவித்தாய்;
கனவாய் நினைத்தவெலாம்
　　கைகூடச் செய்துள்ளாய்;
அண்டம் அளந்தறிவாய்.
　　அணுவையுமே பிளந்தறிவாய்.
அளவில்லாச் சாதனைகள்
　　ஆனாலும் உன்னகத்துள்
மண்டுமிருட் கொடுங்குகையை
　　மடை மாற்றி ஒளியேற்ற
வகையறியாக் கீழ்நிலையில்
　　வாய்த்த வெற்றி யென்னபயன்?
அறிவெதற்கு? மனம் எதற்கு?
　　அனைத்தையுமே அழிப்பதற்கோ?
ஆக்குதிறன் எல்லாமுன்
　　அழிவுக்கே வழிசெயவோ?

இறகுபெற்ற சிற்றெறும்பு
    எழுந்துபறந் தெரிதீயில்
விழுந்தழிந்து மாய்வதுபோல்
    வித்தையினுல் மாய்ந்திடவோ?
விலங்குணர்ச்சி மாய்க்காமல்
    வெற்றிபல பேசியென்ன?
வெளியியற்கை வெற்றியெலாம்
    மெய்வெற்றி யாகாது.
உலகெங்கும் ஒருசேர
    ஒழிக்கவல்ல படைகண்டோம்;
ஒழிந்திடவோ மக்களினம்
    உயரத்தான் செய்வோமோ?
நெருக்கடியிந் நிலையினிலே
    நீசமனப் புன்மையெலாம்
நீங்கிடவே நல்லறிவால்
    நெறி வளர்த்து மனம்விரிய
உருத்தெழுந்து நிற்போமோ?
    உடல்வளர்ச்சி யோரி நிலையில்
ஒய்ந்துமெல்ல நலிவதுபோல்
    உள்ளம் நலிந்திடுமோ?
புல்லாகி மரமாகிப்
    புழுபறவை விலங்காகிப்
புத்தி மனவாற்றல் மிகும்
    மனிதனுய். வந்தவுடன்
நில்லாமற் பரிணுமம்
    நாம் வளர்க்க மாட்டோமோ?
மனமிதற்கு வலியிலையோ?
    வளரத்தான் மாட்டாதோ?

வாய்த்த மனம் குறுகியதோ?
　　வானுயர விரிந்திடுமோர்
வல்லமையும் இதற்கிலேயோ?
　　மற்றவுயிரன்றி மனிதனுக்குள் ளேதானும்
மக்கள் மனேஉற வென்றும்
　　மாவட்டம் நாடென்றும்
கற்பனேயில் எல்லேகட்டிக்
　　காசினியைப் பிரித்த ழிக்கும்
இச்சிறுமை தாண்டிடவும்
　　இம்மனத்தால் ஆகாதோ?
எல்லேயுற்ற குட்டையிதோ?
　　எழுந்து பொங்கி எங்கணுமே
அன்புவெள்ள மாய்ப் பெருகும்
　　ஆற்றலிலாச் சிறுமையிதோ?
அனேத்துயிரும் உயிரில்லா
　　அனேத்துமே ஒன்றென்னும்
பரந்துணரும் அன்புடனே
　　பரிணமிக்கும் வன்மையிந்த
மனத்திற்கே இல்லேயெனில்
　　மனிதனிதைத் தன்னறிவால்
மாற்றிடவும் ஆகாதோ?
　　மரணந்தான் இதன் முடிவோ?
மானிடனே, இல்லே இல்லே,
　　இக்கருத்தை நான் ஏற்கேன்;
புத்தனென்றும் இயேசு வென்றும்
　　புனிதமுனி காந்தி யென்றும்
வாடுமிளம் பயிர்கண்டு
　　வாடுமருள் வள்ளலென்றும்

அன்பு வழி

இத்தரையில் வந்தவர்கள்
    இம்மனமும் அன்பினிலே
எவ்வுயிரும் தன்னுயிராய்
    எண்ணும்வகை காட்டு வித்தார்;
வன்மையுண்டு மனத்திற்கும்
    மலர்ந்ததுவும் ஓங்கிவிடும்;
எழுந்திரடா புறவெற்றி போதும்;
    இனி அகவெற்றி நாடிடுவாய்;
மென்மை உணர்ச்சி யெலாம்
    மேலோங்கச் செய்திடுவாய்;
விண்ணொளியால் குகையிருட்டை
    விழுங்கிடவே செய்திடுவாய்;
அன்பினிலே மனம்மலர
    அமரனைப்போல் வாழ்ந்திடுவாய்;
இன்பம் பெருகி யெங்கும்
    எவ்வுயிரும் மகிழ்ந்திடவே
அன்புவழி அன்புநிலை
    அன்புச் சிவமாவாய்
அன்புவழி யோங்கிவிட்டால்
    அமரநிலை வந்திடுமே.

காதலி கடிதம்

ஓர் இளநங்கை
அழகுக்கு அழகு செய்யும் அழகி
மதனனே மயங்கிவிழும் வனப்புடையாள்
சிற்றோடை யொன்றில்
சேலை துவைத்திருந்தாள் :
கட்டழகன் காளை
காவலனும் கண்ணுற்றான்; காதலித்தான்
'மங்கையே உன்னை
மணக்க மிக விழைகின்றேன்;

சங்கையுற வேண்டா
தரணிக்கு நாயகன் நான்.
மேற்கொண்டு நான் செல்லும்
வினைமுடித்துக் கூப்பிடுவேன்,
வரவேணும்' என்றிரந்தான் :
பாவை உடன் பட்டாள்—
சென்றுவிட்டான் இளவேந்தன்
காத்திருந்தாள் பெண்ணமுது காதலினால்;—

மங்கைப் பருவம்போய்
முதிர் கிழமாய் மாறினளே!
மேனி சுருங்கிற்று;
முகமதியம் கலைமாறிச்
சாகும் பருவத்தைச்
சார்ந்துவிட்டாள் கற்பரசி.

'அண்ணலை நான் மற்றொருகால்
    காண்பேனோ?
கண்டாலே பாக்கியமே'
    என்றே அரசுறையும்
எழில் நகரம் தான் வந்தாள் :
    மன்னவனைக் கண்டாள்;
மற்றவன் தன் வார்த்தை சொன்னான்;
    'ஐயகோ அரசுப் பெருஞ்சுமைதான்
உள்ளத்தில் மலையாகி
    உன் நினைவைத் தான் புதைத்து
அறவே மறந்துவிட ஆக்கினதே!
மற்றோர் இளமாதை
    மணம் புரிந்த காலத்தும்
உன்னை மறந்தேனே, ஐயையோ!
பெண்மை அணிவிளக்கைப்
    பெருந்துயரில் வைத்தேனே'
என்றே துயர் உழந்தான்;
கன்னியும் சோர்ந்தாள்;
காதற் கடவுளுக்குக் காணிக்கையாய்ச்
                    சேர்ந்தாள்.

உதயச் சுடர் நாட்டில்
    உற்ற அவலமிது :—
காதல் மறதியினால்
    கன்னி உயிர் வாடுவதை
இக்கதையிற் கண்டோம்
    என்கதையும் இதுதானோ?

அவலம்

அவலமெனும் பேயரக்கன் அன்றொருநாள் வந்தான்—
    அவனுருவம் கண்டவர்கள் அஞ்சுதலும் வியப்போ?
குழிந்த கன்னம் குழிந்த விழி கூரீட்டி போலே,
    இழிந்து பல திசைகளிலும் ஏகும்முடி தாடியுடன்
வானகத்தே ஓங்கிவளர் மரக்கூட்டம் சூழ்ந்த
    கானகத்துக் குகைதோன்றும் கரடியென நின்றான்.
மேனியெல்லாம் அவன் தரித்த விருதுகள்தாம் என்னே!
    மேனியிலான் வாளியினால் வீழ்ந்த பல உள்ளம்,
காடுசென்று தவங் கிடந்து கதிகாணான் கலக்கம்,
    கோடிபல சேர்ந்த பின்னும் குறையாத பேராசை—
இப்படியாய் எண்ணிலவாம்: 'இவையெல்லாம் என்றன்
    செப்பறிய திறல் காட்டும் சில பதக்கம்' என்றான்:
''செத்தவரை எண்ணியழும் கண்ணீரில் தினமும்
    மெத்த மகிழ்ந் தாடிடுவேன்; நத்தியவர் உயிரைத்
தின்றிடுவேன்; உன்னையும் நான் சேர்ந்திருக்க வந்தேன்''
    என்று சொல்லித் தான் நகைத்தான், இடி
                                    முழக்கம் கேட்டேன்;
''என்னிடத்தே வந்தனையோ? இருப்பாய் நீ நன்றே;
    பரிகாசம் பகடி செய்து நகையாட எனக்கே
அருகேயார் அசடுவழி ஆளொருவன் உனைப்போல்
    வாய்க்காதுவா''வென்றேன்; வந்தவழி பார்த்துப்
பாய்ந்தானே பறந்தானே பதில் சொல்லக் காணேனே.

பெலால் சென்

பெலால் சென் என்பவன் வரலாற்றுத் தொடர்புடைய வடநாட்டு வீரர்களில் ஒருவன். நெஞ்சத் துணிவும் நிகரில்லாப் போர்த் திறனும் வாய்ந்தவன். பல போர்களிலே வெற்றி கண்டவன். அவன் ஒரு இளமங்கையைக் காதலிக்கிறுன்; அவளும் அவனைக் காதலிக்கிறுள். திருமணம் நடக்கிறது. பின்பு அவன் தன்னுடைய கோட்டையை விட்டுப் புதியதோர் போருக்குப் புறப்பட நேர்கிறது. காதலியின் நெஞ்சங் கலங்குகிறது; பாட்டு இங்கே தொடங்குகிறது.

"நெஞ்சுகலங் காதேயடி கண்ணே—கண
நேரமதில் வென்றுமீள்வேன் சொன்னேன்
வெஞ்சமர மிதுபோ லநேகம்—நான்
வென்றதைநீ கண்டபின்னேன் சோகம்?"

"சென்றபின்பு நாளுமென்றன் நாதா—அமர்ச்
சேதியிங் கனுப்பமுடி யாதா?"
என்றுமயில் நைந்துருக வேதான்—எண்ணி
ஏதுரைப்பான் பெலால்சென், "நீதான்

கண்டறிய வகையொன்று செய்வேன்—நானும்
கையிலென் புருவெடுத்துச் செல்வேன்;
மண்டமரில் நான்மடிந்தால் மானே—உனை
வந்தடையும் அந்தப்புருத் தானே."

தந்துசொலிக் கந்துகத்தில் தாவ—அது
தாண்டியது மங்கைமனம் நோவ.

முந்திவந்த பகைவரை வேலால்—பெலால்
மோதியுயி ருண்டுவரு வானுல்.

செத்தவர்கள் கணக்கில்லை யன்று—வளர்
தீரனவன் களங்கொண்டான் வென்று.
கத்துகுயில் மொழியாளைக் காண—அவன்
கடுகிவந்தான் காற்றுவேகம் நாண.

சூரியனும் மேற்றிசையில் வந்து—எங்கும்
சூழுமிருள் கண்டனன் சிவந்து;
ஆரியனும் மல்லகதி பறந்தான்—களிப்பில்
அங்கையிற் புறுவின்பிடி மறந்தான்.

விண்ணிலது படபடத்து நேரே—ஒரே
வேகமதாய்ச் சென்றதவன் ஊரே.
வண்ணப்பரி தட்டிவிட்டான் உள்ளம்—சால
வதவதக்கத் தாண்டும்மேடும் பள்ளம்.

கோட்டைதனில் நுழைகின்ற போதே—அங்குக்
கொழுந்துவிட்ட தீகண்டான் தீதே;
மீட்டுவந்த வெண்புறவு கண்டு—அந்தோ
வீழ்ந்துவிட்டான் நாதனெனக் கொண்டு

தீக்குளித்தாள் கற்பரசி நொந்தே—அந்தத்
தீரனும் துடித்தான்உளம் வெந்தே.
தேக்கறியும் எரியினிடைச் சென்முன்—"என்றன்
தேனேவந்தேன் உன்னுடன்நான்" என்முன்.

தியாகம்

பல ஆண்டுகளாக நாட்டிலே மழை பெய்யவில்லை. குடிக்கக் கூடத் தண்ணீர் அற்றுப்போய் விட்டது. மக்களெல்லாம் வாடினர். அவர்களுடைய துன்பங் கண்டு அரசன் உள்ளம் பதைத்தான். குடிதண்ணீருக்காவது வகை செய்ய வேண்டுமென்று பெரிய கிணறொன்று வெட்டினான். எவ்வளவு ஆழம் வெட்டியும் கிணற்றில் ஊற்றே வரவில்லை. அரசனுடைய வருத்தம் கரைகடந்துவிட்டது. அந்த நிலையிலே பாட்டு தொடங்குகிறது. இப்பாடல் அஸ்ஸாமியைக் கதையொன்றைத் தழுவி உருவாகியுள்ளது.

'மாரி பொழிய வில்லை—வெட்டும்
மாபெருங் கேணியிலும்
நீரினைக் காணே னந்தோ—என்றன்
நெஞ்சங் குமுறு கின்றேன்.

நீதி தவறினனோ—அன்றி
நேர்மை குலைந்தேனோ?
ஏது பிழை யறியேன்—மக்கள்
இடரில் அழுந்தினரே.'

என்றெண்ணி மன்னவனும்—துயர்
ஏறி உறங்கிடும் கால்
கண்ட கொடுங் கனவை— அவன்
காதலிக்கே யுரைப் பான்;

'நாகினி தேவிக்குனை—பலி
நல்கிடின் நீர் பெருகி
வேகமாய் ஊறிடுமாம்—இது
விண்ணவர் தம் முடிவாம்.'

அம்மொழி கேட்டவுடன்—முகம்
அன்றலர் தாமரையாய்ச்
செம்மொழி கூறுகின்ருள்—இன்பத்
தேனமுதான மங்கை.

'குடிகள் துயர்களைதல்—உயர்
கொற்றவன் தன் கடனும்,
கடிமணம் செய்தவர்க் காய்—வாழ்தல்
கன்னியர் தங் கடனும்.

ஆதலின் என் பதியே—என்னை
அர்ப்பணம் செய்திடுவீர்.
காதற் கணவனுக்கும்—மக்கள்
கண்ணீர் துடைப்பதற்கும்.

சாகக் கொடுத்து வைத்தேன்—இதிற்
சாலச் சிறந்த தில்லை;
தேக மெடுத்த பயன்—இன்று
தெய்வங் கொடுத்த' தென்ருள்.

மன்னன் மனங் குழம்ப—மறுநாள்
மக்கள் உளந் துடிக்க
மின்னெனக் கேணியுளே—நங்கை
வேகமாய்ச் சென்றடைந்தாள்.

ஆழக் கிணற்றினுள்ளே—மறைந்த
அன்புருக் காணுமலே
தாழுங் குரலினிலே—மன்னன்
தயங்கியே கேட்டிடு வான்:

வேறு சந்தம்

'மக்களுக்காய் வாழவந்த மாண்புமிக்க தேவீ
வந்துளதோ தண்ணீரங்கே எவ்வளவில் உரையாய்'
'எக்கணமும் என்னிதயம் இருக்குமென்றன் நாதா'
என்றன்முழங் கால்அளவில் வந்துளதே தண்ணீர்'

'மக்களுக்காய் வாழவந்த மாண்புமிக்க தேவீ
வந்துளதோ தண்ணீரங்கே எவ்வளவில் உரையாய்
'எக்கணமும் என்னிதயம் இருக்குமென்றன் நாதா
இடுப்பளவில் பெருகியிங்கே வந்துளதே தண்ணீர்

'மக்களுக்காய் வாழவந்த மான்புமிக்க தேவீ
வந்துளதோ தண்ணீரங்கே எவ்வளவில் உரையாய்'
'எக்கணமும் என்னிதயம் இருக்குமென்றன் நாதா
என்கழுத்தை எட்டிநல்ல தண்ணீர் உள்ளதிங்கே'

'மக்களுக்காய் வாழவந்த மாண்புமிக்க தேவீ
வந்ததண்ணீர் எவ்வளவோ மேலும்நீயும் உரையாய்'
அக்கணத்தில் விடையுமங்கே ஏதும்வந்த தில்லை
அழுகையுடன் உவகையுமாய் அரசன் மக்கள்நின்றார்.

நாகினிதேவி—பாதலத்தில் உள்ள தேவதை. மக்களுக்காய் வாழவந்த—இவ்வாறு ஒரே சொற்றொடர் பல்லவி போலப் பலமுறை வருவது கதைப் பாட்டின் ஓர் இலக்கணம்.

வீரன் குமரன்

காந்தியடிகள் தோற்றுவித்த சாத்விகப்போர் எத்தனையோ பேரை வீரர்களாகவும் தியாகிகளாகவும் செய்தது. அப்போரில் பங்குகொண்டு உயிர்த்தியாகம் செய்தவர்களில் திருப்பூர்க் குமரனும் ஒருவர். அந்தத் தியாக வரலாறு இங்கு கூறப்படுகிறது.

"அன்பின் வடிவமாம் அன்னையே—உன்றன்
அடிமலர் வாழ்த்தி வணங்குவேன்;
இன்பமு டன்விடை நல்குவாய்—நானும்
என்பணி நாட்டினுக் காற்றுவேன்"

என்று குமரன் பணிந்திடத்—தாயும்
இளநகை செய்துரை யாடுவாள்;
"நன்றுகு றித்தனை மைந்தநீ—வளம்
நாடும் திருப்பூரின் செல்வமே.

சாத்விகப் போரெனில் நெஞ்சுரம்—என்றும்
சாலவும் வேண்டும்நீ கொண்டுளாய்;
ஆத்மிக சக்தியும் அன்பறம்—வெல்ல
ஆருயிர் ஈந்தும் கடன்செய்வாய்;

தேடற் கரிய மகாத்மாவை—இந்தத்
தேசத் தலைவராய்ப் பெற்றுளோம்;
பாடற் கரிய தமிழ்மகன்—புகழ்
பாரெங்கும் வீசிடச் செல்லுவாய்."

அன்னையின் இன்மொழி கேட்டனன்—அவள்
அடிமலர் கண்களில் ஒற்றினன்;
"சொன்ன அறிவுரை போற்றுவேன்—உங்கள்
சூரத் தமிழ்மர போங்கவே."

வாங்கினன் கையிற் கொடியினை—மூன்று
வண்ணம் ஒளிர்ந்தது வானிலே;
பாங்கினில் அன்னையும் நெற்றியில்—வெற்றி
பாடித் திலகம் அணிந்தனள்.

"ஜய ஜய பாரதம்" என்றுமே—கூவித்
தலைநிமிர்ந்தேகினன் காளையும்;
"ஜயஜய" என்றுபல் லாயிரம்—மாந்தர்
சாற்றிப் பின்சென்றனர் வீதியில்.

பேரொலி அண்டம் பிளந்தது—அடிமைப்
பிடியும் மனத்தில் தளர்ந்தது;
வீரன் குமரனோர் ஏறுபோல்—தடை
மீறியே வீதியில வந்தனன்.

அந்நியர் ஆட்சியின் சூழ்ச்சியால்—மிக
அஞ்சி நடுங்கிடும் சேவகன்
முன்னணி தன்னிற் கொடியுடன்—வரும்
மொய்ம்புடை வீரன் குமரனை

மண்டையி லோங்கி யடித்தனன்—அந்த
மண்டையில் மூளையில் லாதவன்;
கண்டவர் உள்ளம் கொதித்தது—காளை
"காந்திக்கு ஜே" யென்று கூவினான்.

சாந்த முனிபெயர் கேட்டதும்—மக்கள்
சற்றுத் தணிந்தனர் கோபத்தீ;
"காந்தியின் ஆணையை மீறிடோம்—பகைக்
கைத்தடி தன்னையும் சீறிடோம்"

என்று குமரன் இசைத்தனன்—அவன்
இன்மொழி வாய்மேல் அடித்தனன்.
குன்றுபோல் நின்றுநம் வீரனும்—ஜய
கோஷத்தை மேலும் முழக்கினன்.

மார்பிலும் கையிலும் காலிலும்—பாவி
மாறி யடித்தனன் வேகமாய்;
பார்வை கலங்கிய போதிலும்—வீரன்
"பாரதம் வாழ்கெ"னக் கூவினன்.

மிருக பலமொரு பக்கமாம்—ஆன்ம
மேன்மைப் பலமொரு பக்கமாம்;
தரும பலமொரு பக்கமாம்—கொடுந்
தடியின் பலமொரு பக்கமாம்.

உடலை நொறுக்கி யடக்கினல்—நெஞ்சில்
ஓங்குபேர் ஆர்வம் ஒடுங்குமோ?
கடலின் கொதிப்பைக் குறுந்தடி—வீச்சிற்
கட்டுப் படுத்திட லாகுமோ?

கொடியும் பறந்தது வானிலே—ஆனல்
குமரன் மயங்கி விழுந்தனன்;
வடியுங் குருதியும் மண்மிசை—அடிமை
மாசைத் துடைத்துப் படிந்தது.

"என்னை அடித்த அடியெலாம்—பாரத
அன்னை விலங்கை உடைத்தன;
முன்னைப் புகழ்அவள் எய்துவாள்—இறுதி
மூச்சில் இதைநானுங் கூறினேன்.

ஜயஜய பாரதம்" என்றனன்—அந்தத்
தாயும் மடியினில் ஏற்றனள்;
"ஜயஜய" என்றனர் யாவரும்—குமரன்
சத்தியம் போல்புகழ் தாங்கினான்.

கிழவியும் ராணுவும்

ராணு பிரதாப சிம்மன் ஓர் ஒப்பற்ற .வீரன். அழியாப் புகழ் படைத்தவன். டெல்லிச் சக்கரவர்த்தியாகிய அக்பரை எதிர்த்து நின்று பல போர்கள் செய்தவன். ஆனல் பல முறை அவன் தோல்வியுற நேர்ந்தது. தனது சித்தூர்க் கோட்டையையும் இழந்து ஆரவல்லி மலைத்தொடரிலே அலைந்து திரிந்தான். கோட்டையை மீட்பதே தன்னுடைய குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தான். அதை அடைவதற்கு எவ்வளவோ துன்பங்களைத் தாங்கினன். இடையிலே அவன் சற்று உள்ளம் தளர்ந்து நாட்டை விட்டுச் சிந்து நதிக்கு வடக்கே சென்று விட முடிவு செய்து புறப்பட்டதாக வரலாறு கூறுகிறது. ஆனல் உண்மையில் அவன் அவ்வாறு சென்று விடவில்லை. செல்லாமல் திரும்பியதைக் குறித்து ஒரு கற்பனை நிகழ்ச்சி பாடலிலே வருகின்றது.

புயல் வெடித்துப் படீரெனப் பொங்கவும்
பொய்ய ருள்ளம்போல் வானம் கருத்தது;
உயர வானிடை நீந்திடும் புள்ளெலாம்
உயி ரொடுங்கிச் சிதறி யடங்கின.

சூறைக் காற்றுப் புலியெனச் சீறியே
சுற்றிச் சாடி வளைத்து மரங்களைக்
கூறும் பேயென நாற்றிசை ஆட்டிடக்
கொந்த ளித்ததக் காட்டுப் புறமெலாம்.

குன்றுக் கூட்டச் சரிவினில் ஒண்டியாய்க்
குச்சு வீடொன்று தென்படக் கண்டதும்
சென்று வாயிற் கதவினைத் தட்டினன்
செரு விழந்தவத் தேயத்து மன்னனே.

நடை தளர்ந்தமு தாட்டியும் மெல்லவே
நடை திறந்தனள் உற்றுற்று நோக்கினாள்;
விடை பகர்ந்திலன் மன்னவன் உட்சென்றான்,
விரித்த ஓலைத் தடுக்கினில் சாய்ந்தனன்.

தோற்றம் கூறக் கிழவியும் பால் கனி
சொல்லு முன்பு முன் வைத்து வணங்கியே,
"ஆற்றல் மிக்கவிந் நாட்டின் அதிபரோ?
அடியன் கண்டதென் புண்ணியம்" என்றனள்.

"நேற்று நாள்வரை உன்றன் அரசன்நான்
நிலை குலைந்து படையுந் துறந்தின்று
காற்று வாக்கில் துரும்பென வந்துளேன்;
கனியும் பாலும் எனக்கெதற்?" கென்றனன்.

"போர் புரிந்த களைப்பெலாம் ஆறியே
புதிய வெற்றிக்கு ஏகவே" என்றனள்;
"ஆரு மற்ற அனாதையாய் இங்கு நான்
அடைந் தனன்இனிப் போரை விரும்பிடேன்;

"நாட்டை நீங்கிப் பயணமாய்ச் சிந்துவாம்
நதியைத் தாண்டித் தொலைவினில் போகவே
ஓட்ட மாகவே வந்தனன்; கூரையில்
ஒண்ட நல்லிடம் தந்தனை வாழ்" கென்றான்.

"என்றன் ராணுப்ர தாபனே பேசுவோன்—
இந்தச் சொல்லையச் சிங்கமும் சொல்லுமோ?
நின்ற வீரமும் ஆண்மையும் இற்றைநாள்
நீணி லத்தைவிட் டேகியதோ?" வென்றாள்.

"மான மின்றி ரஜபுத்ர மன்னர்கள்
மண்டி யிட்டுப் பணிந்தனர் அக்பரை;
மான சிங்கனும் மைத்துனன் என்றனன்;
மாட்சி கெட்டது நம்மனோர் நல்லினம்.

"சொந்தத் தம்பியின் சொல்லைப் பொறுக்கிலார்"
சோரம் செய்யும் அயலனைச் சூழ்கிறார்;
தந்தை நாட்டினை விற்றுப் பிழைக்கிறார்;
தாச ராகக்கை கட்டி உழைக்கிறார்.

"துணைவ ரின்றிப் பலபல சண்டைகள்
தோற்ற தாலென் றன்வீரரும் சோர்ந்தனர்;
பிணியில் நொந்தனர்; பசியினில் மாழ்கினர்;
பேசுங் கோட்டைச்சித் தூரும் இழந்திட்டேன்.

"ஆர வல்லியக் குன்றில் அலைந்தனம்—
அரிய போர்பல செய்து முயன்றனம்;
சூர தீரங்கள் காட்டினோம் ஆயினும்
தோல்வி·யேயினிச் சமரெனக் கென்ன சொல்?"

"பார தத்தினைக் காத்திட நம்மிடைப்
பலரும் போற்றும்நீர் உண்டென நம்பினேன்;
போரெ டுத்தநற் போதெலாம் மைந்தரைப்
போக வென்றுநான் வாழ்த்தி அனுப்பினேன்.

"நாதன் வீழ்ந்தபின் நால்வ ரென் காளைகள்
நடுகல் பெற்றிடும் வீரராய்ப் போரினில்
மோதி மாண்டனர்; தன்னந் தனியளாய்
முற்றும் நும்புகழ் கூறிநான் வாழ்ந்துளேன்.

"ஈனப் பேச்சுநீர் பேசிடல் ஏன்?" என்றாள்.
"என்ன செய்வ"தென் றேபிர தாபனும்
மோன மாய்த்தலை அங்கையில் சேர்த்துமே
முன்னர் கொண்ட முடிவினையே சொன்னான்.

நரம்பெ ழுந்துவ லியற்ற கையினள்
நாக மென்னவே சீறி எழுந்தனள்.
அருகில் தொங்கிய வாளை எடுத்தனள்
"அத்த, கேளிந்தச் சோர்வு பொறுக்கிலேன்.

"வீர மங்கையர் கோடியிங் கேயுளார்
வெல்லும் வீரரைப் பெற்றுத் தருவர்காண்.
பார தப்பெயர் மங்கிடா தோங்கவும்,
பார் மதிக்கும் ரஜபுத்ர வீரந்தான்

"கறை யிலாதொளி வீசவும் நீரின்றே
கடுகச் சென்றுபோர் மீண்டும் இயற்றுவீர்:
மறையு மென்றன்பே ராணை யறிகுவீர்—
மார்பு சேர்செங் குருதியால் செப்பினேன்"

என்று வாளைத்தன் மார்பில் புதைத்தனள்;
இரத்தம் சோரிட வாயில்முன் சாய்ந்தனள்
நின்ற வீரன் திகைத்துப் புதியதோர்
நிறையுளத்துடன் கட்டுரை கூறுவான்:—

"பெண்க ளுக்கணி யானதோர் அன்னையே
பேசும் சூளுரை கேட்டுயிர் நீங்குவாய்—
மண் ணிதையினி மீட்குமுன் கையினில்
வாங்கும் வாளினை விட்டுப் பிரிந்திடேன்.

"உன்றன் ஆவிநற் சாந்தியை எய்துக;
உயிரின் நல்லவர் நாதனும் மைந்தரும்
சென்ற வீரத் தலத்திடைச் சேருவாய்;
திரும்பி வேன்சித் தூரையே மீட்கநான்."

புயல் மடிந்தது மன்னன் உளந்தனில்
புத்து ணர்ச்சியும் பொங்கிச் சுரந்தது;
"ஜய மடைந்திடு வேன்தனி நின்றுநான்
தளர்வு தீர்ந்தனன்" என்று முழங்கினன்.

பிருதிவிராஜ்—சம்யுக்தை

பிருதிவிராஜ் சம்யுக்தையைக் காதலித்தான். ஆனல் பகைமை கொண்டிருந்த ஜயசந்திரன் தன் மகளை அவனுக்குக் கொடுக்க மறுத்ததோடு அவளை வேறொருவனுக்கு மணம் செய்யத் திட்டமிட்டு சுயம்வரத்திற்கும் ஏற்பாடு செய்து விட்டான். சுயம்வர நாளன்று பிருதிவிராஜ் சம்யுக்தையைத் தூக்கிச் சென்ற துணிச்சலான வரலாறு அனைவரும் அறிந்ததே. அதுவே பாடலாக இங்கு உருவாகிறது.

மங்கை சுயம்வர நாளிது;
　　வந்தனர் மன்னர் பல்லாயிரம்
அங்கையில் மாலையை ஏந்தியே
　　அவையில்சம் யுக்தையும் போந்தனள்.

ஆரங் கரங்கொண்ட ஆரம்போல்
　　அசைந்து நடக்கிருள் கூட்டத்தில்
ஆரங் கவள்முகம் நோக்கிடார்?
　　ஆர்முக மும்அவள் நோக்கிலள்.

பிருதிவி ராஜனுக் கோலைதான்
　　போக்க மறுத்ததோ டாங்கவன்
உருவச் சிலையொன்று செய்துமே
　　ஒள்ளணி வாயிலைக் காத்திடும்.

சேவகன் போலவே வைத்தனன்
　　தெளிவில் ஜயசந்த்ர ராஜனே;
பூவைதன் காதலற் கத்தனும்
　　புன்மை புரிந்ததைக் கண்டனள்.

நையு முளத்தின ளாகியே
    நாடிப் பலபல வெண்ணினுள்;
பைய நடந்தவள் வாயிலில்
    பதுமை இருப்பிடம் நண்ணினுள்.

"நற்சிலை யாகவே வந்தநீ
    நாதன்" எனமாலை சூடினுள்;
பொற்சிலை போன்றவள் சோகத்தால்
    பொருமியே சாய்ந்தனள் மூர்ச்சையாய்.

தரையினிற் பூவுடல் சேருமுன்
    தாங்கின காதலன் கைகளே!
மறைவினில் நின்றவன் பிருதிவி
    மங்கையை ஏந்தியே பாய்ந்தனன்.

ஒருத்தர் துணையின்றிச் சிங்கம்போல்
    ஓங்கிய காதலால் வந்தவன்
கருத்தை உணர்ந்திடும் புரவிதான்
    காற்றினைப் போலப் பறக்குமால்.

கொம்பனை யாளையோர் கையினில்
    கூரிய வாளொரு கையினில்
நம்பிக் குதிரையை விட்டனன்
    நாலுகால் பாய்ச்சலில் சென்றதே.

கூடிய மன்னர் திகைத்தனர்.
    கூறினர் வஞ்சினம் கோபமாய்;
ஓடிய பேர்களோ ராயிரம்,
    உருபரி ஊர்ந்தவ ராயிரம்.

வாள்களோ ராயிரம் மின்னவே
    வல்லமை பேசினர் ஆயினும்
வேளினைப் போன்றவன் தன்னையும்
    மின்னிடை யாளையும் கண்டதார்?

நடன யோகம்

குறிப்பு : ஸ்ரீமதி என்பவள் அழகும், ஆடற் கலைத் திறனும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவள். அவள் அழகுக்கு அடிமையான அஜாதசத்ரு என்ற அரசன் புத்த பெருமானிடம் மாறாத பக்திகொண்ட ஸ்ரீமதியை ஒரு நாட்டியக்காரிதானே என்று அற்பமாக எண்ணி நெருங்கினான்.

தனது இச்சைக்கு உடன்படாதது கண்டு, சீற்றம் கொண்டு புத்த பெருமானின் சிலையைத் தரையிலே வைத்து அச்சிலையின் முன்பே நடனமாடும்படி அவளைப் பணிக்கிறான். அரசனுடைய ஆணையை மறுக்கமுடியாது ஸ்ரீமதி தனது தூய வாழ்க்கையையும், பக்தியையும் நாட்டியத்தின் வாயிலாகவே நிலைநாட்டிய நிகழ்ச்சியைப் பாடல் எடுத்து இயம்புகின்றது.

"இன்றே எனக்குநல் நாளம்மா—நீயும்
ஏன் முகம்வாடித் துடிக்கிறாய்
நன்றே நான் நாட்டியம் ஆடுவேன்—மன்னன்
நாணிட மெய்க்கலை காட்டுவேன் 1

புத்த மகான்மொழி தள்ளியே—நானும்
பொன்னுடல் விற்றிட வேண்டுமாம்
எத்தனை சூழ்ச்சிகள் அம்மம்மா!—என்றும்
இப்பழி என்னைத் தொடாதுகாண் 2

ஐயன்சிலை முன்னர் ஆடினால்—கொள்கை
அத்தனை யும்பறந் தோடுமாம்
பையக் கரந்தொடல் கூடுமாம்—இந்தப்
பார்த்திபன் காணும் கனவிதே. 3

நாட்டியம் ஆடுதல் என்தொழில்—எனில்
நல்லறம் கைவிடல் வேணுமோ?
காட்டுவேன் என்கலை யாவையும்—நிலை
நாட்டுவேன் என் மனத்திண்மையும்.” 4

என்று மொழிந்தனள் ஸ்ரீமதி—அன்னை
இன்மலர்ப் பாதம்கண் ஒற்றினள்—
என்றும் அறியாத விந்தையாய்யாரும்
ஏங்கி வியந்திடும் வண்ணமாய் 5

ஒப்பனை செய்துகொண் டேஅவள்—மன்றில்
உள்ளவர் நோக்கி மயங்கிட
தப்பிய புன்மதி கொண்டவன்—அசாத
சத்துரு காணவே வந்தனள். 6

ஐயன் சிலையங்கு தரையிலே மன்னன்
அரியணை மேலுயர் பீடத்தில்;
பொய்மனம் கொண்ட களிப்புடன்—அவன்
புன்னகை செய்தங் கமர்ந்தனன் 7

ஆடினள் நாட்டியம் அன்றுதான்—யாரும்
ஆஹாவெனச் சிலை ஆகவே
ஆடினள் ஆடினள் யோகமாம்—சாந்தி
ஐம்பொறி தன்னிலும் பொங்கவே 8

காணரும் காட்சியைக் கண்டனர்—மங்கை
காற்சிலம்பைத் தெறித் தாடினாள்
பூணும்நகைத் திறள் ஒவ்வொன்றாய்—அவள்
போக்கியே மன்னன் முன்வீசினாள் 9

நடனக் கலைவழு வாமலே—மெல்ல
நல்லணி யாவையும் சிந்தினாள்
முடிவின் பொருள் உணராமலே—மன்னன்
மூடக் கரந்தட்டி வாழ்த்தினான்! 10

ஐயன்சிலை முன்பு நின்றனள்—கணம்
அஞ்சலி ஹஸ்தம் குவித்தனள்
செய்த பெய்க்கோலம் பொறுக்கவே—கண்ணில்
சிந்தும்முத் தாரமும் சூட்டினாள் 11

சரிகைப்பட் டாடை சரிந்தது—உள்ளே
தவத்தின் மெய்க்கோலம் தெரிந்தது
வெறுவிக் கடித்துச் சினந்தனன்—சிரம்
வெட்டித் துணிக்கப் பணித்தனன் 12

உள்ளொளி தன்னிற் கலந்தனள்—உடல்
உற்றிடும் துன்பம்வென் றுடினாள்
துள்ளி எழுந்தநற் சோதியில்—அவள்
தோய்ந்தனள் நித்தியம் எய்தியே. 13

கு ர ல்

எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
யார்குரலோ நானறியேன்
மங்கியொளி குன்றியிருள்
வளருமென்றன் கதவிடித்து
எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
யார்குரலோ நானறியேன்

பொங்கிளமைப் போதையிலே
புகுந்தங்கே பலசெய்வேன்
தங்குமிடம் தலை மறைவாய்ச்
சதுராக நடந்திடினும்
எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
இடித்திடித்து நெஞ்சுலுக்கும்

பங்கமிலா வாழ்வின்பம்
பதிந்ததிலே மெய்மறப்பேன்
தங்கமிவன் எனச்சாற்றி
தரணியோர் புகழ்ந்திடினும்
எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
இதுதானோ வாழ்வென்னும்

அகல்வானில் பறந்திடுவேன்
ஆழினியில் மூழ்கிடுவேன்
புகவொன்று இடமெனநான்
புதைந்தாலும் அவ்விடத்தும்

எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
இதயவுணர் வெழத்தட்டும்

சோர்ந்துடலம் தளர்வெய்திச்
சுகமெல்லாம் கனவெனவே
ஓர்ந்துன்னைக் கூவிடுவேன்
ஒருகணந்தான் என்றாலும்

எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
என்துயர்க்கே தூபமிடும்

என்றுமுன்றன் நாமவிளக்
கிதயமலர் ஏற்றிவைத்து
அன்றுமின்றும் கேட்டதெல்லாம்
ஆர்குரலென் றுணரும்வரை

எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
எச்சரிக்கும் அதன்மேலும்

எங்கிருந்தோ குரலில்லை
இங்ககத்துள் எனத்தெளிந்து
எங்ஙனுமே குரல்கேட்கும்
இன்பநிலை எய்தும்வரை

எங்கிருந்தோ குரல்கேட்கும்
ஏற்றமெலாம் பெறவுதவும்

தெரு

தெருவே நான் செல்கின்றேன்
திரும்பியும்வந் துனைமிதியேன்
பெருநாளுன் உறவடைந்த
திருநாள்தான் எனினுமின்று —தெருவே நான்...

உருக்குலைந்து நீதேயப்
பருக்கைக்கல் எழநடந்தேன்
இருப்பினும்நீ விருப்புடனென்
செருப்புக்கால் தனைப்பொறுத்தாய்
—தெருவே நான்...

உள்ளமெலாம் கவர்அணங்கு
உன்னகத்தே உறைகின்ருள்
கள்ளனைப்போல் பதுங்கிவந்து
கண்டதெலாம் அறிவாய்நீ —தெருவே நான்...

எத்தனைநாள் எதுநேரம்
எதுவேளை எனக்கருதேன்
பித்தனைப்போல் ஊசலிட்டுப்
பெருஞ்சுமையாய் உனக்கானேன்
—தெருவே நான்...

என்னுசைக் கடல்வெள்ளம்
ஏங்குநெஞ்சில் கரைபுரளப்
பன்னுட்கள் நடந்தபெரும்
பாரமதால் நைந்தனையோ? —தெருவே நான்...

ஒருசிலநாள் நம்பிக்கை
உளத்தோங்கத் திரும்பிடுங்கால்
அருநட்புத் தெருவெனவே
அணைத்துமுத்த மிடவிழைவேன்
—தெருவே நான்...

மற்றதுயர் நாட்களிலே
மனஞ்சோர்ந்து திரும்பியுனைப்
பற்றறவே தூவென்பேன்
பண்பிழந்தே சீறிடுவேன் —தெருவே நான்...

சிரித்தமுகம் காட்டிவிடில்
தீப்பிழம்பாய் உனையடுத்தேன்
நெரித்தகொடும் புருவமெனில்
நீர்ஓடை யாய்ப்பாய்ந்தேன் —தெருவே நான்...

கொள்ளையின்பம் நீயறிவாய்
கொடுந்துயரும் நீயறிவாய்
உள்ளமறிந் தூமையைப்போல்
உதவினைநீ வாழ்த்தறியேன் —தெருவே நான்...

உன்வடிவம் மேடுபள்ளம்
உன்மணமெல் லாமறிவேன்
என்னுடன்நீ இணைந்ததுபோல்
யாரிணைந்தார்? என்றாலும் —தெருவே நான்...

எங்கிருந்தோ வந்தஎனை
என்னவனென் றினிதேற்றாய்
பங்குகொண்டாய் கனவெல்லாம்
பதைக்கின்றேன் உனைப்பிரிய
—தெருவே நான்...

இன்றுமனக் கோட்டையெலாம்
இடிந்ததுகண் ணீர்சொரிந்து
உன்றனிடம் விடைபெற்றே
ஊரறியா தேகிடுவேன் —தெருவே நான்...

வாழ்வுமிதோர் நெடுந்தெருவாம்
வாழ்ந்துமறைந் திடும்பொழுதில்
ஊழ்வினையற் றுரைத்திடுமோர்
ஒருசொல்லும் இதுவாமோ? —தெருவே நான்...

குறிப்பு : தெருவே நான் செல்கின்றேன், திரும்பியும் வந்துனை மிதியேன் என்ற முதல் இரண்டு வரிகளையும் ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதியிலும் சேர்த்துப் பாடும் பொழுதுதான் கவிதையின் முழு உருவமும், அதன் உட்கருத்தும் நன்கு புலனாகும். அவ்வாறே பாடுக.

மானுடம்

காரிகைக் கெட்டாக் கவிதையின் வடிவாய்த்
தாரகை ஒன்று தரணியைப் புதிதாய்க்
காணவே விழைந்து கணக்கிலா ஆண்டுகள்
வானமாம் வெளிதனில் பயணமாய் வந்து
மணியொளிக் கரங்களால் வையகம் தழுவி
உணர்விழந் தின்பமாம் ஊற்றினில் திளைத்து,
"காதலீ, உன்றனைக் கண்ணுறப் பலயுகம்
சோதனை யனைத்தையும் துடைத்தே வந்துளேன்"
என்றதும் உலகம் இளகிக் குழைந்து
தென்றலில் சிலிர்க்கும் மலரென நின்றது—
சொல்லடங் காததோர் சுகமவை பெற்று
மெல்லவே ஆடின வானமாம் வீதியில்—
நள்ளிர வதனில் நடந்த இவ் விந்தையைத்
தெள்ளிய உணர்வுடைப் புள்ளினம் கண்டன:—
ஆண்டுகள் பலவாய் அவ்வொளிக் கைகளும்
நீண்டே உலகினைத் தழுவிட நினைந்தே
வருவதைப் போலவே பருவமாம் மாரியில்
பறவையின் இனங்கள் தொலைநெடும் பயணம்
நாடுகள் மலைகள் நலமுடன் கடந்து
ஏடுகள் பயிற்றிடா இனியநல் லுணர்வுடன்

ஒலிபலமிழற்றி ஓங்குநல் லன்பினுல்
வலசையாம் வந்துவேடந் தாங்கலில்
வாழ்ந்திடும் திரும்பிடும்—மானிடன் அறிந்தும்
தாழ்வுறும் பலப்பல தடைகளே பேசிப்
பேதமையாலே உலகினைப் பிரித்தே
வாதனே படுவான் தானே வளர்ச்சியின்
சிகரமென் றறைவான் சிறுநெறி உழல்வான்
அகம்விரி வடையான்—ஆஹா மானுடம்!

குறிப்பு : காரிகை - யாப்பருங்கலக் காரிகை. காரிகை கற்றுப் பாடிய கவிதை அல்ல இந்த வடிவம்.

கல்லுடைக்கும் கன்னி

சாலைக்குச் சல்லியெலாம் சதுராய் உடைத்திடுவேன்;
வேலைக்குப் பின் வாங்கேன் விருப்பமுடன் எந்நாளும்
காலைப்பொழுதிருந்து கங்குல்வரை ஓயாமல்
சேலைத்துணியொன்றைச் சிரஞ்சேர்த்து மைக்கூந்தல்
கட்டியொரு முடியிட்டுக் காய்கின்ற வெய்யிலிலே
அட்டியின்றிக் கல்லுடைப்பேன். அடிபுழுதிக் காற்றினிலும்
சொட்டுமழை கொட்டுமழைத்தொல்லையிலும் சுத்தியல்சம்
மட்டிகொண்டுதகர்த்திடுவேன் வம்பளந்து நின்றறியேன்
உழைப்புக்குக் கெட்டியென்றே ஊர்புகழும். பணிசெய்ய
அழைப்புக்குப் பஞ்சமில்லை ஆனபெருங் கல்லெல்லாம்
என்பார்வை பட்டவுடன் எடுத்தால் மசிந்துவிடும்—
என்றாலும் உயிரனையார் இதயமெனும் கல்லுக்கே
இளைத்தேன்; இளகவைத்தல் என்னாசை வேறில்லை—
களைத்தேன் பெருமூச்சாய்க் கண்ணருவி யானேனே.

கம்பன்

[illegible]தயின் சிகரத்திற்குக் கம்பனென்று பேர்
[illegible]த்தமிழ் இன்பத்திற்குக் கம்பனென்றுபேர்
[illegible]சை அமுதத்திற்குக் கம்பனென்று பேர்
[illegible]ளரம் சீறை நகற்பும் கம்பன்புகழும் நேர்

ஆண்மை அறம் அன்பின் பெருமை அளக்கும் [illegible]
[illegible]மைக் குறளின் கருத்தையெல்லாம் விளக்கும் [illegible]
[illegible]ண்புமிக்க தமிழர் பண்பைத் தீட்டும் காவியம்
வளர்தமிழின் அழகுக்கழகு கூட்டும் காவியம்

சுடரும் பரிதி ஒளியைப்போல ஒளியும் வேறுண்டோ?
[illegible] வானின் நீலம்போல நீலம் வேறுண்டோ?
[illegible] போல விரிந்தநீரின் பரப்பு வேறுண்டோ?
[illegible]நாயகன் கவிதைபோலக் கவிதை வேறுண்டோ?

[redacted]

நானொரு சிறு நாணல்—இதன்
நல்லிசை இன்னுயிர் [illegible]யனொரு
கானகப் புதர் மறைவில்—மடுக்
கரையிலோர் மூலையில் நின்றிருந்தேன்
வானகம் போற்றிடவும்—இவ்
வையகம் புகழ்ந்துமே வாழ்த்திடவும்
தேனென நீ புகுந்தாய்—பல
தீஞ்சுவைப் பாடல்கள் பாடவைத்தாய்

என்குரல் கேட்டவர்கள்—உள்ளம்
ஏற்றமே கொண்டிட நீகுறித்தாய்
தென்மொழிப் பேரமுதும் —சில
திசைமொழிச் செழுமையும் விரித்திடவே
இன்னருள் கூட்டி விட்டாய்—அதற்
கென்னதான் [illegible] செய்தனனோ?
கன்னலென்பார் பலரும்—உயர்
கம்பனும் உளமகிழ் மொழியிதென்பார்

கொஞ்சியே பேசுதென்பார்—மதுக்
குழைத்தநல் நிலவுமே நாணுமென்பார்
அஞ்சன வண்ணனவன்—பேர்
அணிநலம் காட்டவே ஆனதென்பார்
தஞ்சம்நீ என்றுனையே—சிரம்
தாழ்த்தியே இசைசுரந் தேத்திடுவேன்
நெஞ்சிலுன் பதம் உறையும்—நல்
நிறைவுடன் தழையவே வாழ்வருள்வாய்

மக்களின் துயரமதை—அனல்
வண்ணத்தில் பாடியே சாடிடுவேன்
தக்கவன் யாரெனினும்—அவன்
தாழ்நிலை கண்டுளம் இரங்கிடுவேன்
சிக்கலும் சூழ்ச்சிகளும்—பகைச்
சிறுமையும் சூதுபொய்ப் பிரிவுகளும்
இக்கணமே ஒழிய—நான்
இசைத்திடுவேன் சுவைதெறித்திடுவேன்.